

Всеукраїнська загально-політична і літературно-художня газета

КРИМСЬКА СВІТЛЯЦЯ

<http://svitlytsia.crimea.ua>

№ 19 (1904)

П'ятниця, 6 травня 2016 р.

Видався з 31 грудня 1992 р.

Ціна договірна

ТАЛАНОВИТИ ТВОЇ ДТИ, УКРАЇНО!

29 КВІТНЯ, НАПЕРЕДОДНІ СВІТЛОГО ВЕЛИКОДНЬОГО СВЯТА, У СТОЛИЦІ НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ МІСТІ КІЄВІ, В ГОСТИННОМУ ЗАТИШНЮМУ ЗАЛІ КІЇВСЬКОГО АКАДЕМІЧНОГО ТЕАТРУ НА ПОДОЛІ, РОЗТАШОВАНому НА ПРАДАВНЬОМУ АНДРІЇВСЬКОМУ УЗВОЗІ, ВІДБУЛАСЯ ЦЕРЕМОНІЯ НАГОРОДЖЕННЯ ПЕРЕМОЖЦІВ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ «МИ – ДІТИ ТВОЇ, УКРАЇНО!» ІМЕНІ ВІДОМОГО КРИМСЬКОГО УКРАЇНСЬКОГО ПОЕТА, ПУБЛІЦИСТА, ПЕРЕКЛАДАЧА ДАНИЛА АНДРІЙОВИЧА КОНОНЕНКА.

«Щиро радію, що є така висока відзнака імені славного співця України Данила Кононенка. Сердечно вітаю переможців та зичу сонячного таланту, як у нашого Данила Андрійовича, — написав нам у «Світличному» Фейсбуці колишній севастопольський а тепер киянин, поет, журналіст Іван Левченко. І продовжив: — А все — з любові до рідного, що є в нас! І тим ми цікаві світові! Хай щастить і надалі! Та неодмінно. На славу України. І нашого слова — потужного, як Дніпро-Славута, яскравого, як сонце в небі, ласкавого й ніжного, як поцілунок матусі!».

Ось таким дружнім творчим благословенням й розпочнемо наш репортаж про перебіг церемонії нагородження юних переможців започаткованого майже 20 років тому в Криму літературного конкурсу, який поширився тепер на всеукраїнські обрії. (Продовження — на 10-й стор.)

«ALEA IACTA EST»
(Julius Caesar)

В житті кожної активної особистості рано чи пізно настає момент, коли вона постає перед визначальним вибором — вибором що змінює долю, але часто ставить на край всі попередні здобутки, а часом і саме життя. Щось подібне, певне, відчуває

РУБІКОН

Валентин БУТ

здобути у єдиний спосіб — зробивши свою країну могутньою, процвітаючою.

Схоже, саме бажання залишити по собі добре згадки у пам'яті вдячної нації надихало чи не усіх видатних політиків, які в той чи інший час стояли біля керма влади. Справді, яких багатств, окрім доброї слави і вдачності нащадків, накопичили за час свого правління Абрагам Лінкольн, Уїнстон Черчіль, Маргарет Тетчер, Вацлав Гавел чи Лех Валенса? На жаль, не так з нашими віншинами... Ці замість ілюзорної слави та ефемерних дивідів від доброго імені незмінно віддавали перевагу цілком реальним вигодам. І колдо їх виявилося неймовірно плодовитим та живучим. Почавши розробувати країну в далеких

вже 90-х, вони все ніяк не можуть спинитися. Пограбування загальнонаціонального багатства триває й до сьогодні, мутувавши в перманентні сутички кількох штурмових олігархічних кланів за перерозподіл нагородованого і виведення його за кордон. Йх не спиняє ані те, що такими своїми діями вони перетворили в ХХІ столітті переважну частину української нації на злідарів, ні війна, до якої довели, підірвавши економіку країни, її обороноздатність, ні реальна, як ніколи, загроза утрати країною незалежності та державності, до яких нація йшла так довго й непросто. Але ж, безтаканні злодійкуваті манкурти, що рядяться сьогодні в шатах національної еліти, не переймаються тим, що насправді не мають до неї жодного стосунку, а нація, що багато в чому засліплена, непрочумана від кількасотлітнього підневольного сну, все

ніяк не втімить, що те поряддя є нічим іншим, як ошматтям уchorашньої колоніальної номенклатури, якій глибоко байдужі і долі країни, і долі нації — все окрім своїх приземлених, хапужих інтересів.

«Допоки ж ви будете випробовувати наше терпіння? Як довго в безумстві своєму будете знущатися над нами?» хочеться вигукнути, перефразуючи великого Ціцеро. «Невже вас не страйжили ані гнів народу, ні доля попередників? О часи, о звичай!» Власне, пригадуючи про що велося у знаменитій промові античного оратора, подумалось з гіркою іронією, що доля попередників, які, розграбувавши країну, непогано почиваються тепер за її межами, зовсім не є засторогою для наступників, які зробили майже все від них залежне, аби покарання... ніколи не впало на ті роковані голови. Подумалось, що продовжуячи лінію звинувачення Ціцеро до Луція Сергія Катіліни, ми ще більше принизимо наші «демократичні»

владні інституції, бо ж там він, апелючи до Сенату, до консула, до народу, звертається до них як до реальної влади. Наша ж влада, за невеликим виключенням, складається чи не з одних катілін, а народ, реагуючи спонтанно, не доріє ще до усвідомлення необхідності щонайпильнішого, перманентного контролю за тими, кого він обирає своїми чиниками. Відсутність такого контролю є прямою причиною перебування у владі як не відвертих прибічників повернення у лоно єдиної і неділімої Москвії, то війовничих нездар, які заради перебування у владних кріслах та доступу до «потоків» ладні укладати угоди хоч і з самим дияволом. А те, в свою чергу, є підґрунтям процвітаючої корупції, економічного, мовного, культурного занепаду Краю, здачі його інтересів на загальні у себе під боком «кіївської хунти». Найперше, осяяній уявленнями про власну велич, Великий Гремлін не бачив на той момент жодної потреби домовлятися з просмерділами в дімах ненависного йому Майдану політичними імпітентами, бо ж: 1) заявивши на уесь світ про нелегітимність перевороту, поставив їх — в усякому разі, в своїх очах — поза законом; 2) надавши притулок «легітимному» Віктору Хведоровичу, міг «повергти» йому Україну хоч би й до самого польського кордону. З іншого боку, вчинки самої «хунти», українські спонтанні, запізнілі в часі, свідчили про те, що приголомшенні, налякані нахабними діями «старшого брата», наши «революціонери» були ладні віддати нахабі не лише Крим, а й ту кляту «нововорсію» вкупі з одесами-миколаївими, аби лише утриматися у своїх кріслах на Печерських пагорбах.

(Продовження на 6-й стор.)

КРИМСЬКА СВІТЛІЦЯ

Засновники:
Міністерство культури і туризму України,
Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка, трудовий колектив підприємства «Об'єднана редакція газети «Кримська світлиця»

За вагомий внесок у справу українського національного відродження, розбудову та зміцнення Української держави редакція газети «Кримська світлиця» нагороджена медаллю Всеукраїнського товариства «Просвіта» «БУДІВНИЧИЙ УКРАЇНИ»

Головний редактор
Віктор КАЧУЛА

Газета зареєстрована
Міністерством юстиції
України
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 12042-913ПР
від 30.11.2006 р.
Індекс: 90269

Редакція не завжди по-
діляє думки авторів публі-
кацій, відповідальність за
достовірність фактів не-
суть автори.

Рукописи не рецензують-
ся і не повертаються. Ли-
стування з читачами - на
сторінках газети.

Матеріали для друку
приймаються в електрон-
ному вигляді. Редакція
залишає за собою право
скорочувати публі-
кації і редагувати мову.

ТЕЛЕФОНИ:
головного редактора -
(067) 650-14-22
(050) 957-84-40

АДРЕСА РЕДАКЦІЙ:
95006, м. Сімферополь,
вул. Гагаріна, 5,
2-й пов., к. 13 - 14
e-mail: kr_svit@meta.ua
http://svitlytsia.crimea.ua

Віддруковано в ТОВ
«МЕГА-Поліграф»,
м. Київ, вул. Марко
Вовчок, 12/14,
тел. (044) 581-68-15
e-mail: office@mega-
poligraf.kiev.ua
Тираж — 5000

ВІДАВЕЦЬ -
ДП «Національне
газетно-журналне
видавництво»
03040, м. Київ,
вул. Васильківська, 1,
тел./факс
(044) 498-23-65
Р/р 37128003000584
в УДКСУ у м. Києві
МФО 820019
код ЄДРПОУ 16482679
E-mail:
vidavnicstvo@gmail.com

Розповсюдження,
передплатна, реклама:
тел. +38(044) 498-23-64;
+38 (050) 310-56-63

В УКРАЇНІ ВІДБУДЕТЬСЯ КАМПАНІЯ «18 ТРАВНЯ МИ ВСІ — КРИМСЬКІ ТАТАРИ»

В Україні до роковин геноциду кримських татар — початку депортатії 18 травня 1944 року — відбудеться комунікаційна кампанія «18 травня ми всі — кримські татари». Як передає кореспондент УНІАН, про це під час пресконференції повідомила перший заступник міністра інформаційної політики України Еміне Джапарова.

«Депортатія 18 травня 1944 року — це сторінка в нашій історії, яку завжди ми будемо пам'ятати. Це той злочин, який буде на генетичному рівні змушувати нас рефлексувати», — сказала вона.

Джапарова зауважила, що кампанія відбудеться під гаслом: «Я пережив геноцид» і спрямована на інформування про «злочин, який відбувся в історії».

«Але я не можу не проводити паралелей із сьогоднішнім днем. Адже те, що сьогодні відбувається стосовно кримських татар, — це так само злочин», — сказала вона і додала, що окупаційна влада Криму обрала для себе шлях «вичавлювання» кримських татар.

Кампанія, повідомила Джапарова, складатиметься з кількох частин. Перша з них — «бордова» під назвою «Я пережив геноцид». В рамках цієї частини по всій Україні буде встановлено близько 300 билбордів і сітілайтів із зображеннями 10 світлин свідків подій 1944 року.

«Це бабусі та дідусі, які живуть в Криму. Це 5 жіночих і 5 чоловічих облич, різних за своєю зовнішністю. Вони представляють різні регіони Криму: від південного узбережжя до степової

частини Криму», — сказала вона. Джапарова додала, що ця частина кампанії проводиться з метою показати сусідству, як виглядають люди, які пережили депортацию.

Крім того, підготовлено 5 відеороликів, які 18 травня кілька разів на день плануться транслювати на телеканалах. Як зазначила перший заступник міністра, мета кампанії — «консолідувати українців, показати, хто такі кримські татари, що вони пережили». «Відновити рефлексію між українським народом, який пережив геноцид, такий самий злочин — Голодомор 1932-1933 років — і депортaciю 1944 року», — зазначила Джапарова.

Своєю чергою член Меджлісу кримськотатарського народу, головний редактор інтернет-видання QHA Газана Юксель наголосила, що нині та біда, яка «прийшла в будинки кримських татар в 1944 році, повторюється і зараз».

«Паралель депортациі-1944 — окупациі-2014 — це не просто штучно створене порівняння чи вигадка. Це є реальність, в якій знаходяться наші люди, наш народ», — сказала вона і додала, що тиск на кримських татар продовжується.

Юксель зазначила, що Меджліс спільно з українським урядом готує комплекс заходів до Дня пам'яті жертв депортациі. Частиною цих заходів є кампанія «18 травня ми всі — кримські татари». На материковій частині України, повідомила вона, відбудеться ряд заходів, присвячені трагічні дати. Заходи планують у Києві, Львові, Мелітополі, Харкові, у Гені-

чеському районі Херсонської області.

Також пам'ять жертв депортациі вшанують у кримськотатарській діаспорі, зокрема, у Туреччині (Анкара, Стамбул), Німеччині, Канаді та США.

Разом з тим, Г. Юксель наголосила, що важливою складовою цієї роботи залишається звернення до співвітчизників, які лишилися у тимчасово окупованому Криму. За її словами, на півострові не повинні забути події травня 1944 року, і Меджліс звернеться до кримських татар із закликом вшанувати жертв депортациі.

Водночас Джапарова наголосила, що «кримським татарам забороняють пам'ятати цей день».

«Забороняють збиратися на мітинги, як ми це робили традиційно 23 роки. І це були абсолютно мирні мітинги, незважаючи на те, що десятки тисяч людей виходили на центральну площу Сімферополя, — сказала вона і додала, що окупаційна так звана «влада» Криму вважає, що необхідно «оголошувати позитивніші свята» замість того, аби загадувати про депортациі.

Також Г. Юксель повідомила, що 18 травня о 19.00 у Києві на Майдані Незалежності відбудеться жалобний мітинг та акція «Запали вогонь у своєму серці».

«Плюс офіційні заходи, реквієм, куди буде запрошений український політикум, представники кримськотатарського народу», — додала вона.

Крім того, Юксель закликала о 12:00 18 травня оголосити хвилину мовчання в пам'ять про жертв депортациі.

КОРИСТУВАЧА «ВКОНТАКТЕ» ХОЧУТЬ ЗАСУДИТИ

до 3,5 років за Крим

5 травня у Заволзькому районному суді міста Твері пройшли дебати сторін у кримінальній справі щодо користувача соціальної мережі «ВКонтакте» Андрія Бубеєва. Його звинувачують у публічних заливах до вчинення екстремізму і діяльності, спрямованої на порушення територіальної цілісності Росії.

Приводом для кримінального переслідування інженера-механіка Бубеєва став репорт матеріалу «Крим — це Україна» публіциста Бориса Стомахіна та одне зображення на цю ж тему на власній сторінці «ВКонтакте».

Під час дебатів державний обвинувач попросив засудити Бубеєва до 3,5 років позбавлення волі, повідомила із залу суду адвокат Світлана Сидоркіна, що представляє інтереси Бубеєва. Її підхисний стверджує, що його переслідують за переконання. Провину він не визнає.

radiosvoboda.org

САНКЦІЇ ПРОТИ РФ ЗА КРИМ І ДОНБАС США РОЗГЛЯДАЮТЬ ОКРЕМО

Офіційний Вашингтон не має наміру поєднувати санкції проти Росії, пов'язані з незаконною анексією РФ Кримського півострова та її агресією на сході України. Про це заявив у вівторок у Вашингтоні речник Державного департаменту США Джон Кірбі, передає «Укрінформ». Дія обмежена для Росії продовжується, відповідно, до звільнення Криму та виконання Мінськими угодами.

«Загалом, існуючі санкції накладені нами на Росію з метою тиску на російський уряд, щоб він поважав суверенітет України, територіальну цілісність, в тому числі, відновлення контролю України над її східною частиною. Ми збираємося продовжувати дії санкцій до тих пір, поки Росія не виконає своїх зобов'язань за Мінськими угодами», — пояснив Кірбі.

Санкції, які були введені через Крим, за його словами, «залишатимуться чинними доти, поки там триває російська окупація та анексія».

Відповідаючи на запитання щодо недавнього законопроекту на підтримку України, внесеного в Палату представників США, Кірбі зауважив, що Держдеп консультуватиметься із Конгресом з цього питання.

Як повідомляється, у Палаті представників Конгресу США зареєстровано новий законопроект, який з'явовує позицію США з приводу нелегальної окупації Криму Росією, посилює санкції проти неї і пропонує інноваційні методи для надання допомоги Україні.

У РФ СТВЕРДЖУЮТЬ, що доля АНЕКСОВАНОГО КРИМУ ВИЗНАЧЕНА «ОСТАТОЧНО І БЕЗПОВОРТОННО»

Росія не збирається «вступати до будь-яких угод», пов'язаних із майбутнім окупованого півострова.

Коментуючи зареєстрований у Конгресі США законопроект, що посилює санкції проти Росії за анексію Криму, перший заступник голови комітету Ради федерації РФ з оборони і безпеки Франц Клінцевич заявив, що доля окупованого півострова визначена «остаточно і безповоротно».

«Пропозиція «обмінти» зняття санкцій на Крим, з яким виступили конгресмени США, — це свого роду класика, демонструє погляд американського правлячого класу на весь світ», — цитують Клінцевича «РИА Новости».

«Наша відповідь на подібні пропозиції може бути тільки одна. Росія не має наміру вступати в жодні угоди щодо майбутнього Криму. Його доля визначена остаточно і безповоротно», — стверджує він.

ПУТИН ПРОПОНУВАВ ПОРОШЕНКУ \$80 МІЛЯРДІВ ЗА ВІДМОВУ ВІД КРИМУ?

Президент Росії Володимир Путін пропонував українському лідеру Петру Порошенку десятки міллярдів доларів за відмову Києва від Криму. Про це в ефірі одного з телеканалів розповів народний депутат України Антон Геращенко.

«Путін мріє про те, щоб нам повернути Донбас, але за умови, що ми відмовимося від Криму, причому офіційно. Я знаю, що рік тому він пропонував навіть доплатити \$50–80 млрд., але за умови проведення в Україні референдуму за відмову від Криму. Наскільки мені відомо, президент відмовився навіть обговорювати такі можливості», — сказав нардеп.

Нагадаємо, 16 березня після захоплення російськими військами території півострова в Криму було проведено неконституційний референдум. За приєднання до Росії на ньому проголосували 96,77%. Процес волевиявлення кримчан супроводжувався порушеннями.

Президент Росії Володимир Путін 17 березня підписав указ «Про визнання Республіки Крим» суверенно і незалежною державою.

gazeta.ua

В анексованому Росією Криму цей день відзначають 3 травня. У соціальних мережах опублікували документ, згідно з яким російська влада Криму зобов'язала забезпечити обов'язкову явку на свято бюджетників і школярів. Представники Меджлісу кримськотатарського народу заявили, що відмовляються брати участь у святкуваннях Хидирлеза, організованих російською владою Криму. Утриматись від таких святкувань вони також закликали і своїх співвітчизників. У Києві свято Хидирлез, що символізує початок посівних робіт, відзначається на «Кримській галівіні» в рамках фестиваля «ПаскаFest» 7 травня. Відвідувачів «Кримської галівіні» чекають страви кримської кухні, можна також взяти участь у майстер-класах, придбати сувеніри та зіграти в безпрограшну

КРИМСЬКОГО ОГЛЯДАЧА РАДІО «СВОБОДА» ПЕРЕВЕЛИ У СТАТУС ОБВИNUВАЧЕНОГО ЗА СЕПАРАТИЗМ

Кримського журналіста та оглядача Радіо «Свобода» Миколу Семену, проти якого підконтрольна Росії влада Кримського півострова відкрила кримінальну справу за сепаратизм, перевели у статус обвинуваченого. Про це повідомляє «Крим.Реалії» з посиланням на адвоката Еміля Курбединова.

«Ми вчора (28 квітня 2016 року, – ДМ) ходили з Миколою на допит. Викликали нас по телефону, проте ми все одно вирішили піти. Під час допиту Микола вирішив скористатися статею 47 і 51 – взагалі не давати жодних свідчень. Йому вручили постанову про те, що він притягуються до справи уже як обвинувачений», – цитує видання адвоката Еміля Курбединова.

За словами адвоката, слідство призначило лінгвістичну експертизу.

«Нам дали постанову про те, що призначена лінгвістична експертиза. Однак там було вказано, що її буде здійснювати експерт управління Федеральної служби безпеки по Криму. Прізвища, імені, по батькові не було вказано. Ми з Миколою звернули увагу на це слідчого і в письмовому вигляді зажадали, щоб нам були названі прізвище та ім'я того, кому вони хочуть це передати», – заявив виданню адвокат.

Водночас Міжнародна, Європейська федерації журналістів, Незалежна медіа-профспілка України (НМПУ) і Національна спілка журналістів України (НСЖУ) закликали російську владу відмовитись від звинувачень проти кримського оглядача Радіо «Свобода» Миколи Семени. Відповідно до заяву Європейська федерація журналістів розмістила на власному сайті.

«Міжнародна і Європейська федерації журналістів приєднуються до своїх українських філій, Незалежної медіа-профспілки України (НМПУ) і Національної спілки журналістів України

(НСЖУ), і закликають російську владу відмовитись від необґрунтованих звинувачень проти Семена», – повідомляють на сайті.

Також у коментарі «Крим. Реалії» прес-секретар Посольства США в Україні Олександр Кліш зазначив, що Посольство засуджує дії російської влади щодо журналіста Миколи Семени. «Посольство продовжує із занепокоєнням стежити за справою журналіста Миколи Семени, якому, як ми розуміємо, російським слідством тепер висунене обвинувачення в «екстремізмі».

M. Семена

Ми засуджуємо обурливе переслідування журналістів, які виступають проти російської окупації Криму, що залишається частиною України», – заявив прес-секретар посольства О. Кліш.

Нагадаємо, 19 квітня в окупованому Криму пройшли обшуки у чотирох кримських журналістів: Миколи Семени, Леняєри Абібулаєвої, Руслані Люманової та Заїра Акадирова. Російська ФСБ в окупованому Криму провела обшук і порушила кримінальну проти журналіста Миколи Семени за статтею, у якій начебто міститься «заклики до порушення територіальної цілісності РФ». Після цього журналіста кілька годин допитували у ФСБ. Згодом Миколу Семену відпустили під підписку про невійзд.

За словами Миколи Семени, йому оголосили підозру через те, що він нібито написав статтю «Блокада – необхідний перший крок до звільнення Криму» у вересні 2015 року. Стаття була розміщена на сайті «Крим.Реалії» – проекту Радіо «Свобода». Ав-

тор матеріалу в рубриці «Думка» – кримський політолог Валентин Гончар.

Двох інших кримських журналістів залучили до справи як свідків, однак вони, пославшись на 51 статтю Конституції Російської Федерації, відмовились від свідчення. Журналіста Заїра Акадирова, який перебував на той момент за межами Криму, ФСБ викликала на допит.

«Прокурор» окупованого півострова Наталія Поклонська заявила 19 квітня про порушення кримінальної справи щодо кримського журналіста за статею російського законодавства про «сепаратизм» за публікації в ЗМІ. Пізніше стало відомо, що мова йде про Миколу Семену. Вона також заявила, що її відомство готує матеріали для повного блокування інтернет-проекту «Крим. Реалії».

Представник ОБСЄ зі свободи ЗМІ Дуня Міятович заявила, що занепокоєна повідомленнями про погрози та затримання Миколи Семени в Криму.

Водночас корпорація «Радіо Вільна Європа» – Радіо «Свобода» заявила, що зув'язку з новими діями фактично російської влади в окупованому Криму проти журналістів, серед яких є кореспонденти Радіо «Свобода», не припинить професійно висвітлювати події для людей, які цього потребують, і не припинить захищати своїх колег.

Міністерство інформаційної політики України звернулося до Генеральної прокуратури України, прокуратури АР Крим, яка працює з Києва, Служби безпеки України, Міністерства закордонних справ України, а також до міжнародних організацій, в тому числі – до представниць ОБСЄ з питань свободи ЗМІ з проханням вжити відповідних заходів та не-відкладно відреагувати на чергові правопорушення щодо журналістів в окупованому Росією Криму.

Прокуратура Автономної Республіки Крим при Генпрокуратурі України відкрила кримінальне провадження у зув'язку з обшуками у кримських журналістів, які були проведенні російськими силовиками в окупованому Криму 18–19 квітня, а також у зув'язку з обшуками та арештами кримських татар на півострові у справі «Хізб ут-Тахрір».

detector.media

НА КОНФЕРЕНЦІЇ ЮНЕСКО ЗАВІЛИ ПРО РЕПРЕСІЙ ЩОДО КРИМСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

В рамках конференції ЮНЕСКО, присвячений Всеєвропійському дню свободи преси, представники української делегації заявили про зачитку інформаційного простору в Криму і репресії щодо місцевих журналістів.

З доповідю про ситуацію на півострові виступила редактор проекту Радіо «Свобода» «Крим.Реалії» Олеся Юрченко, повідомляє Інтернет-видання.

За її словами, починаючи з 2014 року, влада Росії та підконтрольна їй влада Криму «знищують найменші острівці свободи вираження думок в медіа, а незалежна журналістика там опинилася під загрозою вимирання».

«В анексованому Росією Криму з 2014 року відбувається утилізація незалежних ЗМІ і громадянського суспільства. Кримчан, не згодних з позицією Кремля, заликають, змушують мовчати або видавлюють з Криму. Незалежні голос або критику в Росії і окупованому Криму прирівнюють до сепаратизму або екстремізму. За поширення в соціальних мережах критичних зауважень, статей або зображень, можна бути звинуваченим в екстремізмі, що тягне за собою кримінальне переслідування і позбавлення волі», – заявила Юрченко.

Вона також зазначила, що доступ до Криму міжнародним спостерігачам, як і раніше, закритий. Тому, на її думку, необхідно зробити все можливе для того, щоб міжнародні правозахисні організації домоглися можливості своєї присутності в Криму.

Як відомо, Всеєвропійський день свободи друку, що відзначається щорічно 3 травня, покликаний наголосити на основоположних принципах свободи друку, стати можливістю для оцінки стану свободи преси в світі, сприяти захисту ЗМІ від зазіхань на їхню незалежність і вшанувати пам'ять журналістів, які загинули під час виконання своїх службових обов'язків.

3 травня був проголошений Всеєвропійським днем свободи друку Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднан-

них Націй в 1993 році за рекомендацією 26-ї сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО.

Верховна Рада України офіційно оголосила 20 лютого 2014 року початок тимчасової окупації Криму і Севастополя Росією. 7 жовтня 2015 року президент України Петро Порошенко підписав відповідний закон. Міжнародні організації визнали окупацію і анексію Криму незаконними і засудили дії Росії. Країни Західу ввели низку економічних санкцій. Росія заперечує окупацію півострова і називає це «відновленням історичної справедливості».

КРИМСЬКОТАТАРСЬКИЙ РЕСУРСНИЙ ЦЕНТР ОПРИЛЮДНИВ ОГЛЯД ПРАВОПОРУШЕНЬ В КРИМУ ЗА КВІТЕНЬ

У центрі, зокрема, повідомили про такі головні право-порушення за минулі місяць як масові затримання кримських татар в селі Піонерське Сімферопольського району, які відбулися 1 квітня.

«У всіх взяли відбитки пальців, зразки слизи, фотографували і допитували», – наголошується в огляді.

Також серед зібраних центром правопорушень – обшуки в пекарні в Сімферополі, спроба російських силовиків проникнути в будинок голови ревізійної комісії Курултаю кримських татар Алі Озенбаша в Сімферополі, самовільне продовження арешту суддею фігурантом «справи 26 лютого» і нові звинувачення одному з них – Ахтему Чайгоzem, також продовження терміну утримання під вартою кримчанам, яким приписують зув'язки з «Хізб ут-Тахрір», рейди на ринках з затриманнями, судова заборона діяльності Меджлісу на півострові, обшук в будинках кримських журналістів і звинувачення в сепаратизму на адресу одного з них – Миколи Семена і інші порушення.

Всього в огляді сказано про понад 60 порушень.

У лютому Європейський парламент ухвалив резолюцію, в якій засудив «безпредецентний рівень» порушення прав кримчан, зокрема, кримських татар, в анексованому Росією Криму. Російська влада Криму заперечує повідомлення про факти порушення прав людини на півострові.

(radiosvoboda.org)

«Покращення» по-кримськи

ЗАСТУПНИК ГОЛОВИ МЕДЖЛІСУ ОПУБЛІКУВАВ БЕЗГРАМОТНЕ РІШЕННЯ ПРО ЙОГО ЗАБОРОНУ

Заступник голови Меджлісу кримськотатарського народу Наріман Джеляля на своїй сторінці в Facebook опублікував повний текст рішення опублікував рішення «Верховного суду Республіки Крим», що діє під російською юрисдикцією, про заборону Меджлісу.

«Майже весь день у суді. Тільки ввечері вдалося, нарешті, отримати рішення... Знайомтесь – рішення про заборону Меджлісу, черговий приклад російського «правосуддя», – написав Н. Джеляля.

Він констатував, що «нічого з наших доводів суд не врахував».

«Наша команда готовуватиме апеляцію, після чого ми усіх поінформуємо про основні тези наших заперечень. Але дещо мені особливо "сподобалося". Хоча ми фактично проводили лікнення для учасників судового процесу з питань системи національного самоврядування кримськотатарського народу, вони вважали себе найкращими експертами у цій темі», – написав заступник голови Меджлісу. Зокрема в рішенні самозваного «суду» зазначається, що рішення про створення Меджлісу кримськотатарського народу нібито було прийнято 19 червня 2013 року на VI Курултай.

«Ну, по-перше, рішення про створення Меджлісу було прийнято 28.06.1991 р. на першій сесії ІІ Курултаю кримськотатарського народу і прописано в Декларації про національний суверенітет кримськотатарського народу», – зазначив у свою чергу Н. Джеляля. При цьому в зазначену дату 19 червня 2013 року, за його словами, сесія Курултаю не проводилася. «По-третє, голова Меджлісу і новий склад Меджлісу були обрані 27-28 жовтня, на 1-ї сесії VI-го Курултаю кримськотатарського народу. І ось таких перлів – греблю гати. Моя впевненість в тому, що суд лише повинен був забезпечити видимість правосуддя, тільки підтвердилася настільки безграмотним рішенням», – сказав він.

(УНИАН)

МУСТАФА ДЖЕМІЛЕВ: РОСІЯ ПОСИЛЮВАТИМЕ ТРАДИЦІЙНІ ЗАХОДИ З ВІТІСНЕННЯ КРИМСЬКИХ ТАТАР

Кремль почав масштабну роботу з розколу кримських татар та посилюватиме традиційні для Росії заходи з вітіснення кримських татар з анексованого півострова. Про це заявив національний лідер кримськотатарського народу Мустафа Джемілев 4 травня.

«Москва почала масштабну роботу з розколу кримських татар, переслідування і депортaciї активістів, роботу зі створення "ручних" організацій кримських татар на противагу Меджлісу, заликування всього народу – у першу чергу, за допомогою викрадення і вбивств окремих людей, і т.ін. Великих успіхів вони в цьому плані ще не домоглися, але дуже стараються», – зазначив М. Джемілев.

За його словами, рішення про заборону діяльності Меджлісу і безглузде оголошення його «екстремістською організацією» – «теж один з радикальних заходів у цьому напрямку». «Але національний рух кримських татар має великий досвід діяльності в умовах будь-якого роду заборон, і я не думаю, що цей захід принесе окупантам великі успіхи. "Зомбуванню" потужною кримлівською пропагандою народ теж поки не дуже піддається, великих перспектив у цьому плані вони, схоже, не бачать», – зазначив лідер кримськотатарського народу. За словами М. Джемі

«ДОНЕЦЬКІ» ЯК МОЖЛИВИЙ КАТАЛІЗАТОР ПОЗИТИВНИХ ЗМІН У СУСПІЛЬСТВІ

Думав про це вже з самого початку війни, коли у Києві, Харкові, Дніпропетровську, Львові з'явилися перші біженці з Донбасу. А ще частенько згадував давнє фото, зроблене в українському Криму ще років 4-5 тому. Тоді неподалік від сімферопольського вокзалу я звернув увагу на ідеологічне «панно», від якого однаково недобре ставало як мешканцю Львова, прихильнику проєвропейського вектора нашої держави, так і цілком проросійському кримчанину. Бо цей настінний «агітплакат» являв собою контури України, виконані в синьо-жовтих тонах, на який накладався напис «ДОНЕЦК». А перспективи курсу «все буде Донецьк!» влаштовували в Україні далеко не всіх. Мешканці інших регіонів не були в захваті від таких, нічим не обґрунтovanих, претензій на лідерство. Але ж які амбіції: ми годуємо всю Україну, і тому керувати будемо усіма! Крут... Але самі ж донеччани, врешті-решт, і постраждали від такого курсу.

Оксана Стоміна

ТВОРИТИ ПАРТЮ
ОПТИМИСТІВ

Спочатку постраждали найкращі з них. Бо тверезомислячі і проукраїнські відразу виявилися чужими у збуреному чужоземцями Донбасі. А потім пригади «російського світу» відчула на собі переважна більшість. Скільки тепер біженців! І в Росії, і в Білорусі, і в Україні їх десятки, сотні тисяч. Хтось уже прилаштувався на новому місці і нічого не хоче міняти. Але багато людей досі мріють про повернення. Скажімо, поетеса з Маріуполя Оксана Стоміна у вірші «Где ты теперь?», присвяченому вимушеним переселенцям, мимоволі виклада програму найоптимістичніших донецьких:

- Что ты планируешь?

- Выжить и пережить...

А потім розписує детальніше:

«Верить друг другу,
влюбляться
и радовать мам,
Строить побольше семей,
небоскребов и планов.
Будут по улице
Кожанных Чемоданов
Праздники Возвращения
по домам!»

Доки є такі люди, як Оксана Стоміна, доти можна сподіватися на позитивні зміни у країні. І радикальні плани по відродженню

собою інших. Справа решти – допомагати. Бо йдеться про амбітний проект, який зробить Україну кращою.

ДОНЕЦЬКІ В РОЛІ УКРАЇНІЗАТОРІВ

Олексій Курінний народився в Артемівську. Його батько – українець, мама – росіянка. Може, Олексій і далі жив би на Донбасі, але його дідусь-росіянин наполіг на тому, щоб онук жив у Києві і навчався в українській школі. Ось такі трапляються на Донбасі дідуси – попри те, що росіянин та ще й військовий у минулому, ставлення до української у нього було якщо й не впovні братерським (бо сам мовою не володів), то принаймні цивілізованим. Не в останню чергу завдяки діду Олексій став стовідсотковим українцем! Розмовляє у столиці лише українською, активно працює в «Прогресі», є автором багатьох «мовних» карт України. Краматорчанин Євген Гребеніков, також нещодавно рішуче і без вагань перейшов на українську. А в Краматорську це зробити таки дещо важче, ніж у Києві. Але ж вийшло! Якщо проукраїнські краматорчани потрапляють до столиці, то намагаються зробити біль-

ше. Скажімо, Павло Вишебаба нещодавно відкрив у Києві вегетаріанське кафе, де всіх обслуговують лише українською. Його дружина родом з Маріуполя, вона також україномовна. Подружжя перейшло на державну з ідейних міркувань. Зрозумілі, що там, де не буде мови, там рано чи пізно буде «захист російськомовного населення» з боку якогось чергового Путіна, будуть війни і руйнування. Зробити рішучий крок, молодятам допомогла іхня філософія. Вони кажуть: «Мова диктує свої правила: хоче, щоб українською розмовляли вільні й сміливі...» Нещодавно у них народилася донечка. Як думаєте, якою мовою вона спілкуватиметься у столиці?

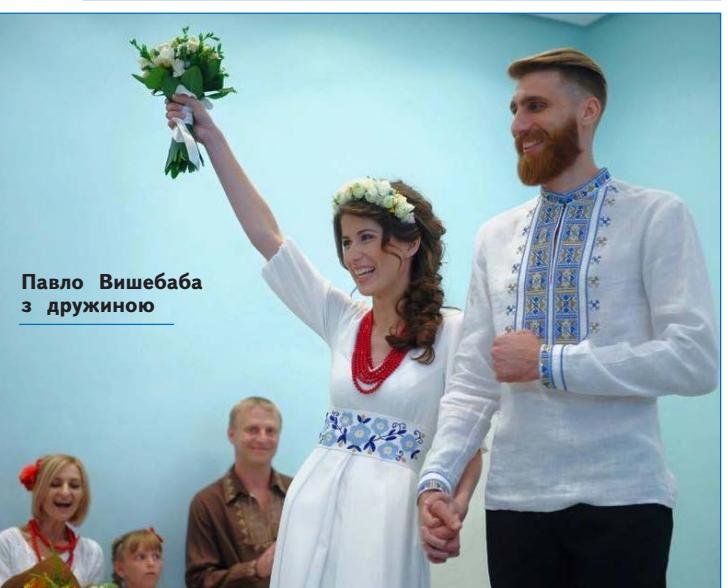
«ДІМ КНИГИ ВАЖЛИВІШИЙ, НІЖ 20 ТАНКІВ...»

Перебуваючи в Артемівську (тепер це вже Бахмут) я звернув увагу на невеличкий, але гарно впорядкований «Дім книги». Привернули увагу вивіска: «Дім книги важливіший, ніж 20 танків», синьо-жовтий прапор і foto бійця АТО, підписане досить оригінально: «Звернення з того світу Сергія Бохонька». Симпатичний такий боєць, з добрими очима, ніби звертається до нас усіх...

Очевидно, творці «Дому книги» були особисто знайомі з Сергієм, бо український воїн мимоволі виявився в центрі експозиції. І це було дуже вдале рішення в художньому, емоційному плані. Звісно, не міг не зайти в середину. Відразу потрапив у теплої, привабливий український світ. Вишиванки, одяг з українською символікою, державний і черво-

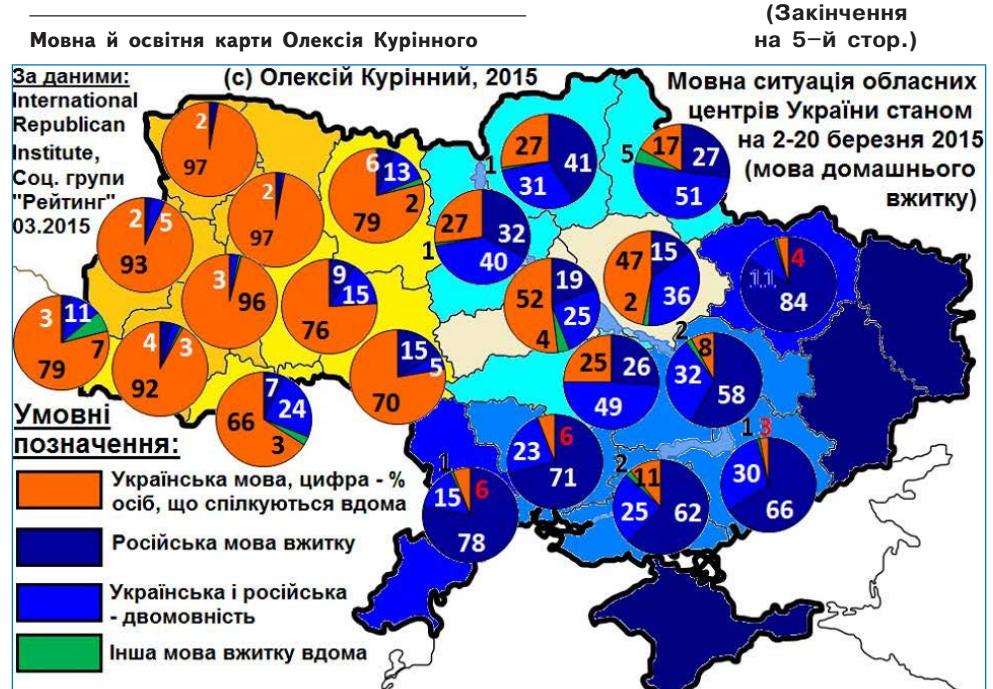
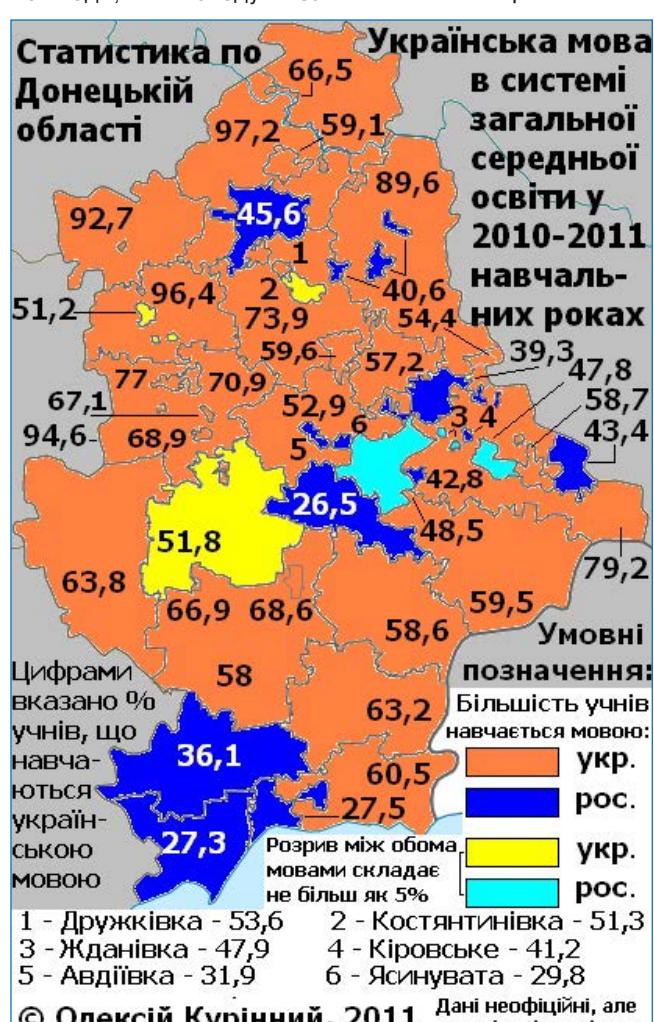
Юний краматорчанин наклеює листівку «Розмовляй українською мовою!»

Павло Вишебаба з дружиною

но-чорний прапор... Картти, атласи, календарі! І книги, книги, книги... Не встиг я познайомитися з власником магазину (звати його Володимир, а прізвище істинно козацьке – Дериведмідь, бо й родом він із Січеславчини) як до магазину увійшlo троє військовиків. Поміхаються, жартують, вітаються – по всьому видно, що їм у баумутському «Домі книги» комфорто, це ніби своя канонічна українська територія. І я подумав: це ж справді важливо, щоб бійці не лише могли купити книгу, але й мали свою духовну домівку. А Володимир Дериведмідь, (колишній афганець, а в цій війні встиг повоювати у батальйоні «Донбас») з точки зору бійців ЗСУ справжній побратим! Тож і заходять сюди частенько.

(Закінчення
на 5-й стор.)

Ми часто з сумом кажемо: «На Донбасі так багато ватників... Що з ними робити?». Та нічого робити не треба, свої отакі дери-видмедів треба підтримувати і створювати всіумови, щоб їх було побільше! Володимир розповів, що і з ДНР приїздять, а потім везуть додому не лише книги, атласи і контурні карти, але й... червоно-чорний прапор на грудях можуть скласти і повезти в логово сепаратистів. Я висловив подив: навіщо ж, мовляв, в ДНР прапор українських націоналістів? Володимир відповів, що у мешканців так званої ДНР ніхто не зміг відмінити українські гени. От і тягнуться до свого, рідного... То потрібен такий магазин у Бахмуті, чи ні? Якщо так, то чому у власника магазину проблеми з місцевою владою? Чому про «Дім книги» досі нічого не чув головний гарант українізаційних процесів на Донбасі Павло Жебрівський? Чому на «Дім книги» накинула фінансовий зашморг місцева влада?

* * *

Через декілька днів після повернення з Донбасу я отримав такого листа:

«Доброго вечора, Сергію!

Дякуємо, що не забуваєте про нас. Такі люди, як ви, надихають нас на роботу. Ми готові йти вперед, не дивлячись на існуючі проблеми. Те, за що ми взялися, тобто, бахмутський «Дім книги» може зробити більше, ніж найкраща, найсучасніша зброя. Ви питаете про цінову політику. Тут все дуже просто: ми продаємо по ціні виробника, а отримуємо по оптовій ціні. Є попередня оплата і є оплата щомісячна за продану продукцію разом. Головне, що поки не було «збоїв». За рік жодного! Візитівками просуваю сайт виробника (більше 7000 шт.). До нас звертаються і з так званої ДНР – з Горлівки, з Єнакієвого, з Донецька... Поєднання з вишиванками та символікою дуже важливе. Інакше ми б не вижили. Комунальні, оренда, зарплата, податки – на розвиток нам зовсім нічого не залишається.

Є звичайно, певні проблеми. І ми були б раді, якби українці з інших об-

Бійці під час відпочинку заходять в «Дім книги», як додому

ластей нам допомогли б. У нас поки що немає книги «Традиційне українське весілля Слобожанщини». А згодилася б у нашому регіоні! Готуємо проект, шукаємо фахівців. Нам бракує деяких плакатів, скажімо – «Шкідливі звички дітей-школярів». Їх просто немає на ринку України, або вони надто примітивні. Нам потрібні «кіндері» маленькі, недорогі для призів за вірші і пісні, кольядки українською. У нас діти можуть вивчити українську швидше і краще, ніж у школі чи в садочку! Нам потрібні авторські книги – цікаві для дітей і дорослих. У нас для цього є «авторська поліція». Для масових акцій і заходів нам потрібен мобільний підсилювач 12/220v. Все це потрібно для того, щоб українство фіксувалося у свідомості дітей, як позитив. А через дітей нерідко навчаються і дорослі. Здавалося б, перспективи у нас хороши, але... За рік роботи єдиного на Донбасі «Дому книги» про нас жодного разу не згадали навіть в новинах двох місцевих телеканалів. Не каючи вже про центральні. Ми подарували сотні й тисячі книг, зекономили нашим покупцям близько 100 000 гривень! Але сильним світу цього цікаво там, де грошові потоки в сотні мільйонів, де можна без особливих зусиль нагріти руки... А ми пропонуємо

сайти з указаними цінами і саме за тими цінами продаємо. Без силовиків і фіскалів самі виключили корупційну складову. Ми усвідомлюємо, що це війна за душі і серця дітей і людей. Тому й не зираємося відступати... Від нас залежить ще й значні впливи на військових, яких тут немає. Роботи попереуду дуже багато, тому будемо невтомно працювати. Віримо в позитивний результат. Слава Україні!

* * *

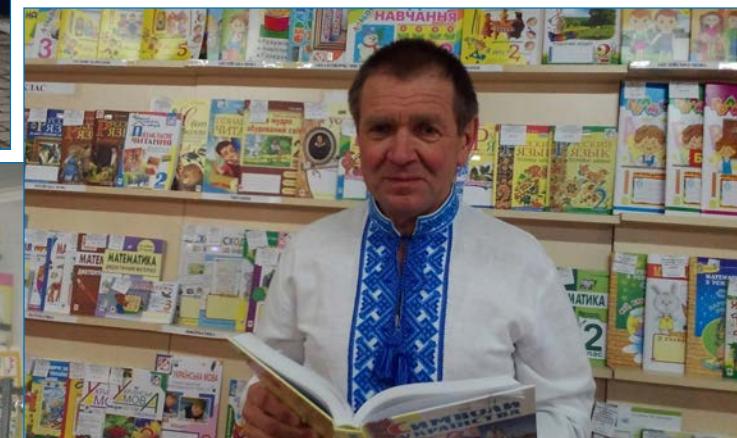
Як бачимо, в цьому листі зафіксовано для історії певні досягнення і відображені головні проблеми патріотів Донбасу. Думаю, що далеко не в кожній області є такі ось жертвові трударі на ниві книгорігівлі. Бахмутський козак Володимир Дериведмід є непоганим підтвердженням моєї концепції: проукраїнські донецькі можуть бути лідерами, елітою нації.

РАНО СПИСУВАТИ ХРИСТИЯН – ВОНИ ПОВЕРНУТЬСЯ

Здавалося б, там, де з 2014 року «качає» права «Русская православная армия», скоро не залишиться нічого мислячого. І Донбас після визволення залишиться ідеологічно пустелю. Але це не так. Вигнані Росією християни рано чи пізно повернуться в шахтарський край. Є чимало людей, які отримали

В бахмутському «Домі книги» є й такі футболки

Володимир Дериведмід

території. Здебільшого це люди похилого віку. Ми їм допомагаємо невеликими сумами. При цьому змушені застосовувати тактику і практику партизанської війни – явки, паролі...

Ось такий колоритний і жертівний східні-уніат. Але в Тихона Кульбаки хоч коріння українське. А є ж люди, які народилися в Росії. Як вони дивляться на ситуацію? На чиєму вони боці? Виявляється, що місце народження мало впливає на світоглядні орієнтири. Скажімо пастор Геннадій Мохненко, який тепер живе у Маріуполі, про себе говорить так: «Я завжди підкresлюю, що я російська людина. У мене мама з-під Пітера, батько з-під Курска. Я люблю Росію. Я ненавиджу імперський дух і адептів цих імперських ідей, які пріперлися сюди, на Донбас...»

* * *

У пастора троє рідних і 32 прийомних дітей. Вони підуть за ним у вогонь і в воду. Це та «критична маса» проукраїнського люду, яка в певні моменти може стати вирішальною. Ось як Геннадій Мохненко описує минулорічні події: «За годину сформували колону машин і відправили жи-

Пастор Геннадій Мохненко

нок із дітьми якомога далі від війни. А самі поїхали рити окопи. У місті була паніка – особливо кілька перших днів. Спершу до нас приїдалося зовсім небагато людей – осіб 70. Я пишаюся тим, що половина з них, хто починав зміцнювати місто – це мої діти, мої друзі та прихожани... Нам нема чого боятися. Це наша земля. Наше місто. Ми не прийшли захоплювати Ростов, Таганрог, Москву або Калугу – хоча, може, й треба було. Напевно, це було би благом для росіян...»

* * *

Як бачимо, ситуація унікальна, і така особистість, без сумніву, варта уваги. На таких неординарних людей цілком можна розраховувати, втілюючи в життя максималістську програму виходу з кризи марупольчанки Оксани Стоміної: «Верить друг другу, влюбляється і радовать мам, строить побольше семій, небоскребов и плава...». А головне, що такі, як Геннадій Мохненко, після закінчення війни могли б успішно працювати в російському соціумі. Або переконувати росіян в соцмережах. Адже свого часу пастор багато подорожував по Росії на велосипеді і запевняє, що може бути експертом з російського питання. А ще цей справжній християнин, який виховує 35 дітей, повірив у силу українського народу: «Коли я розмовляв з бійцями там, на фронті, хлопці часто казали: «Пасторе, поглянь нам в очі... Подивися уважно. Ми не відступимо. Не здамо Маріуполь». І ці очі стали для мене новим, несподіваним джерелом віри. Може, не зовсім канонічним, але потужним...»

Сергій ЛАЩЕНКО
(Далі буде)

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

Переляк поганий порадник, бо, затьмарючи розум, не дозволяє бачити реалії. Ще гірше, коли, короткий за своєю природою, він поступається місцем хронічному страхові. Схоже, що нездарність наших «героїв», щедро приправлена тим страхом, який, оселившись в іхніх серцях, витіснив з «державних» лобів усі думки про обов'язок перед нацією і державою, про приписів Конституції, і завели їх, зрештою, у Мінське болото.

Справді, починаючи від широко відомого тепер телефонного дзвінка під час «доленоносного» засідання ради РНБО 28 лютого 2014 року і до цього дня генеральну лінію поведінки нашої влади можна визначити як намагання не дратувати Володимира Володимировича. Хтось скаже — але ж саме ця влада сформувала перші добровольчі батальйони, організувала оборону Краю, зупинила просування «руського мира». Це і так, і не так. Робилося, звісно немало, особливо там, куди спрямовувались грошові потоки. В цьому сенсі важко не згадати проект Арсенія Петровича «Стіна» з велими сумнівними потенціалом, зате з вражуючою вартістю у 8 000 000 000 гривень, 400 000 000 з яких, принаймні, вже закопані на три метри в землю і ще глибше в чиновничі кишенні. Але чи робилося достатньо? Не треба забувати, що часто влада приписує собі те, до чого вона стосунку не має.. Чи треба, пояснювати, скажімо, що за умов патріотичного підйому в народі, влада і не могла чинити інакше? Жертовність війська, найперше, добровольчих батальйонів, які ціною свого життя спершу зупинили ворога, а потім змусили його (іноді супроти волі командувачів) відступати, вимагала від влади адекватних дій. Та чи завжди її дії були адекватними? Дивні, часто алогічні, часом дуже схожі на зраду рішення командування не раз ставили наших воїків під удар. Шо то було — брак дасвіду? Некомпетентність? Нездарність? Підігрівання ворогу? Можливо. Час покаже. Але вперше небажання головно-командувача міняти певного генерала, чиї накази не раз призводили до тяжких втрат в живій силі та техніці, важко пояснити. Ще важче було пояснити ігнорування вимог народу по запущенню на повну потужність заводів для ремонту та поставок у війська бронетехніки, законсервованої на десятках величезних складів — і це в той самий час, як озброєні легкою стрілецькою збрію добровольчі батальйони, переміщуючись на прострілованих навиліт «жигулях», пристояли новітній бронетехніці московитів. А як забути про накази, якими заборонялась передача добробатам важкої техніки? Як забути про те, як у той самий час, коли московські війська, перешовши державний кордон, оточували Іловайськ, пан головнокомандувач замість того, щоб сконцентрувавши всі можливі резерви, не допустити повного оточення та знищення розташованих там наших підрозділів, стягував бронетехніку, війська... до Києва для дефіле по Хрестатику? Результат — незрозумілий «договорняк» з ВВП, Іловайське побоїще, втрата можливості взяття під контроль державного кордону на Донеччині та Луганщині...

Власне, мова тут іде навіть не про прикрі помилки, яких

кожен з нас, при всьому бажанні, не може уникнути, ведучи хоч якесь активне життя. Мова йде про злочини нашої влади, які, безвідносно їх причин, нічим не кращі, ба — навіть дошкольніші для нас за злочини Володимира Путіна. Путін, попри все зло, що він уособлює, не більше, ніж ворог, тоді ап'єрір не може завдати нам тяжкої шкоди, ніж наша влада. Злочинна бездіяльність української влади від початку анексії Московію Криму виявилась, найперше, в невиконанні приписів Конституції та закону України «Про оборону України» — припісів, зауважимо, обов'язкових до виконання. Але ж саме ці фундаментальні злочини, вчинені нашими найвищими посадовцями, привели до цілої низки логічно пов'язаних з ними поразок і втрат, найперше іміджевих, безпекових, не кажучи вже про величезні людські мате-

ють війною? Мотиви, з яких того не робить Московія, цілком зрозумілі. Якими мотивами керується українська влада, уперто називаючи війну, розв'язану проти неї Кремлем, антитерористичною операцією — от питання! А вона ж, убога, тримається того, мов кіць кожуха, попри те навіть, що в світі ніхто ніколи навіть не чув про антитерористичну операцію, яка б тривала так довго.

Насправді, чітки терміни в міжнародній політиці, так само як і в міжнародному праві, мають першочергове значення. Україна вже зіткнулася з тим. Відчули те на собі наши полонені, які через злочинну підміну понять не підпадають під дію Женевської конвенції 1949 року про поводження з військовополоненими, адже за відсутності війни немає й мови про комбатантів чи військовополонених. Тортурі, зну-

могло не позначитися що-найзубінішим чином також і на Мінському процесі, до якого мусили вдатися після Іловайської поразки. Безпечно, на той момент Україна на прикро потребувала бодай невеликої паузи для відновлення, найперше, через мобілізаційні інструменти свого військового потенціалу, для навчання та перепідготовки військових спеціалістів, для приведення до ладу структури командування військами, для спорядження та забезпечення війська. Зі зrozумілих причин важко сказати, наскільки повно вдалося реалізувати все те, тим не менш, сьогоднішнє військо вже не порівняти до того, яким воно було ще півтора роки тому. Отже, основною метою було, безперечно, досягнуто.

— В чому ж тоді небезпеки, в чому згубність Мінських угод? — спитає читач. Неви-

німати економіку країни, ставлять в глухий кут, доводять до відчаю найпалкіших прибічників демократизації України. Як результат, виникає непереборне бажання залишити Україну на її долю і вирішувати власні проблеми, яких останнім часом, з напливом мігрантів, значно побільшало.

Можна гадати, що виходячи саме з таких міркувань, і Європа, і Америка намагаються сьогодні поставити нарешті крапку в Мінському гуздряні, у будь-який спосіб (і зовсім не обов'язково з урахуванням інтересів України) загасити тлючий бікфордів шнур під самим боком Європи. Схоже, що саме з цих міркувань вже довший час наші західні партнери наголошують на необхідності дотримання Україною Мінських угод, на закріплений особливого статусу окремих територій Донеччини та Лу-

би стати формат Будапештський, адже порушення територіальної цілісності України відбулося не з волі нікчемних плотніцьких-захарченків-моторол, і почалося воно зовсім не на Донбасі. Україна, отримавши певні зобов'язання провідних держав світу, про що з усією очевидністю засвідчує Будапештський меморандум, мала б застоювати свої права саме в такому форматі, навіть якщо він дуже незручний для якоїсь з країн-гарантів.

Попередньо ж, у будь-якому разі, необхідно назвати речі своїми іменами. Якщо ми не сумніваємося щодо того, хто насправді анексував Крим, чиїми руками, чиєю зброєю ведеться війна на Донбасі, ми маємо чітко назвати агресора з усіма витікаючими для нього негативами, бо ж дивно і призиливо усвідомлювати, що зрадивши українських громадян Криму, здавши цілій півострів агресору, не зумівши запобігти війні на Донбасі, моя влада, ляksаючи пустопорожніми словами, на ділі поводиться так, наче нічого того й не сталося.

Як, скажіть, на Бога, світові повірити байкам про агресію Кремля, коли моя влада вже через три місяці по анексії московитами Криму оголосила півострів вільною економічною зоною (закон «Про ВЕЗ «Крим» не скасовано й досі), повела з ним жуваву неоподатковувану торгівлю? Як світові повірити, що війну на Донбасі веде проти нас не Плотніцький Моторолович Захарченко, а Володимир Володимирович Путін, коли між портами України й Московії жував курсують вщерть завантажені торгівельні судна, з аеропортів столичного Києва, сонячної Одеси, бандерівського Львова здіймаються авіалайнери, аби за кілька годин приземлитися в Москві, Санкт-Петербурзі, Ростові-на-Дону, а міжвокзалами обох країн, діловито цокотячи по рейках, щоденно снують далеко не порожні пойди?

Назвати речі своїми іменами, з-поміж іншого, означає визнати злочини влади, яка, порушивши Конституцію України та закон України «Про оборону України», не вчинила належних дій для протидії агресії Московії, яка досі, по двох роках, так і не визнала війну війною. Світ не знає антитерористичної операції, яка тягнулася б два роки, забравши більше восьми тисяч життів, покалічивши майже вісімнадцять тисяч чоловіків, жінок та дітей, розсівши по білому світу близько двох мільйонів біженців. Не гнівімо Бога, панове! Рано чи пізно, це все одно доведеться зробити, тож годі знущатися над власним народом, годі підігрювати агресорів в його диявольській грі, допомагаючи йому вводити в оману цілий світ. Таке не може тривати довоно. Страх перед покаранням, бажання відтермінувати, а чи й уникнути його, цілком природна річ, але нація сьогодні вимагає або очищення влади, або замінії її на таку, яка буде не на словах, а на ділі опікуватися її, нації, життевими інтересами.

Підстав для виходу з Мінського формату, як вже значалося, задосить: перманентне порушення московськими найманцями угоди про припинення обстрілів, невідведення та застосування в умовах перемир'я важких типів озброєнь, відмова від обміну полоненими. Проте, найсуствуєючою підставою для виходу з цього процесу є намагання змусти Україну до проведення виборів на фактично окупованій ворогом території, насичений його військами та бойовою технікою, з неконтрольованою Україною ділянкою державного кордону довжиною 350 кілометрів. На таке не можна погоджуватися за будь-яких умов.

Новим і єдиним правильним, як на мене, форматом пошукув мир у цій війні мав

РУБІКОН

шаннини на законодавчому рівні, включно зі змінами до Конституції (дещо вже пропоновано через парламент зусиллями привладних партій у спілці з колишніми регіоналами), на проведені виборів на тих територіях, які дозволили б, хоч би й формально, повернути їх в законодавче поле України. Вимоги ті виставляються без огляду на явно аналогічну послідовність виконання Мінських угод, де вибори визначені передумовою відводу московських військ і озброєнь та закриття кордону. І це в той час, коли протилежна сторона не надто напружується з виконанням своєї частини зобов'язань: обстріли позицій ЗС України за весь час практично ніколи не припинялись, відвід важких типів озброєння московськими військами ігнорується, обмін полоненими «всіх на всіх» і досі, попри всі зусилля української сторони, так і не відбувся.

З огляду на таку позицію Заходу щодо очевидного бажання Москви приживити до тіла України інфіковані антиукраїнською пропагандою, контролювані з Кремля квазі-утворення, — незалежно від того, чим би вона не була обумовлена — Верховна Рада України мала б зробити єдино правильний висновок про те, що ризики від такого рішення навряд чи можуть бути виправданіми, з огляду на очевидну небезпеку для нації і держави, і вийти з Мінського замість того, щоб вести перемовини з реальним ворогом, ми намагаємося домовлятися з його недолгими маріонетками. Окрім очевидної нелегітимності того процесу, окрім ганебного визнання створених Москвою квазі-республік вже одним фактором сидіння за одними переговорним столом з їх представниками, ми ще й вводимо тим в оману світову спільноту. Лідери провідних країн світу, безпечно, розуміють суть процесів, що відбуваються, а також роль в них Кремля. Та, чи можемо ми стверджувати, що пересічні європейці чи американці так само впевнено розираються в ситуації? Навпаки, приклад голосування в Нідерландах наочно зацікавив брак розуміння ситуації, в якій опинилася Україна. Але ж саме думка громадян визначає політику держави в умовах перемир'я важких типів озброєнь, відмова від обміну полоненими. Проте, найсуствуєючою підставою для виходу з цього процесу є намагання змусти Україну до проведення виборів на фактично окупованій ворогом території, насичений його військами та бойовою технікою, з неконтрольованою Україною ділянкою державного кордону довжиною 350 кілометрів. На таке не можна погоджуватися за будь-яких умов.

Зачиннення війни війною, невведенням воєнного стану наша «мудра» влада уможливила для В. Путіна позиціонування себе, як в Мінському процесі, так і на міжнародні сцені загалом, не стороною військового конфлікту, ні агресором зі всіма витікаючими з цього статусу наслідками, а благородним «захисником» прав пригнічуваних «хунтою» Донеччини та Луганщини. Це, з-поміж іншого, привело до того, що у Мінську замість того, щоб вести перемовини з реальним ворогом, ми намагаємося домовлятися з його недолгими маріонетками. Окрім очевидної нелегітимності того процесу, окрім ганебного визнання створених Москвою квазі-республік вже одним фактором сидіння за одними переговорним столом з їх представниками, ми ще й вводимо тим в оману світову спільноту. Лідери провідних країн світу, безпечно, розуміють суть процесів, що відбуваються, а також роль в них Кремля. Та, чи можемо ми стверджувати, що пересічні європейці чи американці так само впевнено розираються в ситуації? Навпаки, приклад голосування в Нідерландах наочно зацікавив брак розуміння ситуації, в якій опинилася Україна. Але ж саме думка громадян визначає політику держави в умовах перемир'я важких типів озброєнь, відмова від обміну полоненими. Проте, найсуствуєючою підставою для виходу з цього процесу є намагання змусти Україну до проведення виборів на фактично окупованій ворогом території, насичений його військами та бойовою технікою, з неконтрольованою Україною ділянкою державного кордону довжиною 350 кілометрів. На таке не можна погоджуватися за будь-яких умов.

Новим і єдиним правильним, як на мене, форматом пошукув мир у цій війні мав

Валентин БУТ
Крим

НАДІЯ САВЧЕНКО ВІДМОВИЛАСЬ ПІДПИСУВАТИ ПАПЕРІ НА ЕКСТРАДИЦІЮ

Незаконно затримана і засуджена в Росії українська льотчиця Надія Савченко відмовилась підписувати документи на екстрадицію в Україну. Вона пояснила своє рішення в листі, який розміщений на її сторінці у Фейсбуку.

«Я обурена до краю! Приносять мені для заповнення пакет документів для екстрадиції в Україну. Запитання, що я там читаю, викликають в мене просто дикий рігіт. Запитання: «С какой целью вы пересекли границу России?» Ну, ви собі уявляєте таке запитання?! Відповідаю: «Мене викрали спецслужби РФ! Тут же записують мою відповідь в такій собі вільній інтерпретації: «Незаконно пересекла границу». Е ні! Кажу, так діла не буде!» - розповіла Н. Савченко.

За її словами, вона отримала «у якусь злу сюрреалістичну казку», бо за своє викрадення повинна викрадачам ще й 30 тисяч рублів заплатити.

«Че що, за бензин? Чи це щоб відкупитися, і мене, нарешті, в Україну повернути?» - обурилася українка.

Втім, вона додала, що в цій ситуації її школа не грошей, а того, що злочинці виставляють її, ошукану, злочинцем: «Ta грошей мені не школа! Мене вкрали, мене ж є обікрали (вкрали в мене все, що на мені було, тільки шкішку, камуфляж і берци), ще й гроші вкрасти хочуть! Та нехай вдавляться! Дам я їм тих 30 000 російських рублів! Хай їм на ліки буде від дурної голови! Але все решта! Ну, тут вже, вибачте! Я погодитися ніяк не можу!» - заявила Надія.

Найбільше Савченко зачепив сам факт, що, аби приховати викрадення, Росія хоче судити її вдруге - нібито для екстрадиції, але насправді, щоб створити її образ злочинця.

«Судити хочуєтак хитро, щоб я сама визнала все те, чого я не робили і не визнаю! Хочут мене повернути в Україну не героем, а якимось злочинцем! Хоч злочинцями самі являються! Та чому я повинна себе оббріхувати на користь Росії?! Тільки тому, що вони погрожують мене вбити? То нехай вбивають!... Тому нікі документи з таким формулюванням я їм підписувати не буду!» - наголосила українка.

Нагадаємо, нещодавно захист української льотчиці Надії Савченко почав займатися питанням її передачі в Україну.

РОСІЯ ВІДДАСТЬ САВЧЕНКО ЛІШЕ ПІД ГАРАНТІЇ «ПОВНОГО» ВИКОНАННЯ ВИРОКУ

ФСВП Росії передасть до суду подання про передачу до України народного депутата Надії Савченко, тільки якщо Україна зобов'язується виконати вирок російського суду. Про це повідомляє «РИА Новости» з посиланням на прес-службу російського відомства.

«У разі надання Міністерством юстиції України гарантій виконання вироку російського суду щодо засудженої у повному обсязі, подання ФСВП Росії буде направлено до суду РФ на підставі статей 396 і 469 Кримінально-процесуального кодексу РФ для ухвалення рішення про передачу засудженої Савченко до України», - пояснює ФСВП.

Як повідомляється, 22 березня Надія Савченко засуджена в Росії за сфальсифікованим звинуваченням на 22 роки ув'язнення. 19 квітня, після розмови з Президентом Порошенком, Надія припинила голодування. Планується її обмін на російських спецпризначених Єрофеєва і Александрова, засуджених в Україні. Адвокати Савченко попереджують, що в разі затягування процесу російською стороною Надія говорила про можливість поновити сухе голодування...

Укрінформ

Минулій п'ятниці кримчани, які проводили у Києві фінал Всеукраїнського літературного конкурсу «Ми – діти твої, Україно!» ім. Данила Кононенка, випадково зустрілися на вулиці із сестрою засудженої в Росії Надією Савченко – Вірою. Віра сама напередодні з допомогою дипломатів ледве вирвалася з території «братньої» держави, де її оголосили в розшук за нібито образу судді в Чечні під час процесу над українцями Клихом і Карп'юком. Віра Савченко була їхнім громадським захисником, однак суд позбавив її цього статусу.

Кримчани, вражені такою несподіваною зустріччю, привітали Віру з поверненням на рідну землю, побажали того ж і її мужній сестрі Надії. «Є в Криму українці, і вони разом з Україною й усім цивілізованим світом переживають й моляться у ці страсні передвеликодні дні за Надію! Передайте її наші слова!» — просили кримчани.

ПРО ДОБРО, ЯКЕ «МАЄ БУТИ З КУЛАКАМИ», і ВІД ЯКОГО ЛИШИЛИСЯ ТІЛЬКИ КУЛАКИ...

Можливо, українська преса теж не була такою вже безневинною, але про якусь там інформаційну війну та що є відкритим текстом я не чула жодного разу за всі понад 20 років, що була пов'язана з журналістикою. Останньою війною для мене була та, що збрала життя мільйонів людей, серед яких багато моїх рідних, і ще чимало скалічилі, кого – фізично, кого морально. Але якщо треба, я б повторила їхні долю, бо ставлення до тих подій завжди було однозначним.

За 70 років тема війни себе нібіто вичерпала. І звична для декого фраза – тільки б не було війни – вже почала викликати певне роздратування. Як і взагалі бажання ухилятися від головного і звернути з хворої голови на здорову. Бо на цій темі для мене, як здавалося, назавжди було поставлено крапку.

І ось все повернулося, люди в камуфляжах зі зброєю, закривавлені обличчя по телевізору і нескінченні воєнні новини. З'явилися шпигуни, військовополонені, риторика ненависті і ворожнечі поширилася і на інші сфери життя. Всього хвилин за 15 з вусім кримських журналістів і політологів, що взяли участь у черговій передачі ДТРК «Крим» «Все как есть», прозвучали такі слова: «київська банда», «ничтожество», «подонки», «мрази», «продажные предатели». І це, виявляється, нормальні, звичайні знарядядя інформаційної війни, кінця і краю якій ніхто не обіцяє. За всю свою тривалу видавницьку практику з цього щоденного телевізійного меню загдували я хіба що зрадників, та і то в не категоричній формі, надто вже серйозне звинувачення.

Це ток-шоу Н. Волконської, що примусило взятися за перо, було присвячено війні інформаційні і її жертвам. Серед останніх – мій колега, що був ко-лис заступником головного редактора «Кримської світлиці», Микола Семена. Це було одразу ж після створення газети, але пропрацював Микола з нами не більше року, його

вабили інші, ширші обрії. Потім він працював на відомі всеукраїнські видання, такі як «Дзеркало тижня», «День». Тривалий час очолював кримське відділення фонду Дж. Сороса «Відродження». Не знаю, чи завинив він чимось перед Соросом і людьми, як потім говорили злі язики, але відвідування заходів фонду дало мені дуже багато. Я навчилася отій самій толерантності, що сьогодні в Росії є вже лайкою, а для мене стало формулою людинолюбства, якедається не одразу і не кожному. Воно не залишає місця таким поняттям, як «ничтожество», «подонки», «мрази», навіть ледь тримаючись на ногах, мав простягати руку іншому – ну, а раптом йому ще гірше? Людина піднімалася над дрібними власними егоїстичними інтересами, і чим вище, тим реальніше відчуває, що у неї виростають крила. Хоча, звичайно, десь глибоко у підсвідомості теплилася надія, що у критичній ситуації знайдеться хтось, хто так само простягне руку і тобі, і така ситуація для мене не забарилася. У 1998 році я провела 4 дні в реанімації, зі мною відбулося майже все те, що показують щоденно у кінострічках: і відмова се-рця під час операції, і де-фібриляція, його завела з допомогою електророзряду. Доба в реанімації коштувала тоді 1100 грн., і хоч за законом перебування там і все інше мало бути безкоштовним, бо потрапила до лікарні я по швидкій, виники неабияк витрати. Моя 80-річна маті змушені була іти побираючись, побувала і в фонді «Відродження», про який часто від мене чула. Пан Микола сказав, що знає мене і поважає, але це не та організація, яка допомагає хворим. Маті обійшла всіх, кого знала з моїх слів, та розжилася тільки у «Кримської світлиці» сотне гривень. По старі пам'яті побувала і у Раді міністрів. Дізнавшись, де я працюю, привітний чоловік змінився на обличчі і просто пішов геть. Втім, в лікарні таки зателефонували, але цим і обмежилися.

Колеги не дадуть збре-

хати, що основним смислом моєї журналістської роботи до того і після була допомога людям. Розсилала офіційні листи у «високі» інстанції, збирала гроші, вибивала інвалідні знаряддя, виступала на судах на боці тих, кого вважала скривдженими, і багато іншого.

А від сумі тютори краще не зарікатися. Особливо тепер, коли в пресі немає жодного місця милосердю, а від добра, яке має бути з «кулаками», лишиться тільки кулаки. Не склалося і в Миколи Михайлівовича. Його підозрюють у співпраці з агенцією «Крим.Реалії», а учасники шоу «Все как есть» прокрують журналістів, що проживають на території, де нібито існує свобода слова, 8 років ув'язнення.

Знаю Миколу Семену як висококваліфікованого фахівця, а в поняття кваліфікації, в моєму розумінні, входить і та сама толерантність, а також переконлива аргументація і прагнення об'єктивності.

А що я про нього чую: «иностранный агент на чужой территории». А чому ж вона чужа, якщо Микола тут живе не менше 30 років, приблизно стільки часу я його знаю. А ще говорять щось про ЦРУ та якісь там оунівські «трійки», про підрывну діяльність.

Приміряю все це і на себе: якщо пишеш те, що бачиш, невже це означає – шпигувати? Днями почула по «улюбленому» телевізору, що в Росії таки розглядається нова пенсійна норма – вихід на заслужений відпочинок для жінок і чоловіків у 65 років. Пораділа, але тільки з приводу того, що мій пенсійний вік ще біжить попереду мене і можна вважати себе молодою і працездатною. Не обмінула увагою і за часів України те, що дізналася від знайомої лікарки. Сьогодні, з її слів, медичину відкинуто років на 20 назад. Бу замість того, щоб поглиблювати знання і набувати досвіду, лікарі втонули у паперах, лікувальний процес забюрократизовано вкрай, і вже не зрозуміло, що важливіше, людина чи папірець. А лікарка ця зайвого не скаже,

Кримським «акулам пера і політики», котрі оголосують ворогами людей на тій підставі, що хтось нібито бачить в «російському Криму» тільки негативне. Дорогенькі, нехай собі бачить, бо те, що пишуть чи кають, лише крапля у морі елею і патоки. А плями бувають навіть на Сонці, і воно за це не ображається і не судиться.

А запитайте у хлопця, що втратив очі і залишається без будь-якої підтримки держави, чи почувавшися він у раю? А через кілька років запитайте ще й у бабусь, котрі після паралізу матимуть працювати на тих самих засадах, що і ви, молоді та здорові, яких ніхто на роботу не братиме. Чи комфорто їм жити?

А гроши, зароблені сьогодні правдами і неправдами, дуже легко розтрінкують, чи то на задоволення, чи то на лікарів або адвокатів. Захистити людину може тільки закон, праведний закон, про зміст якого треба дбати. Це значить корисніше, ніж воювати з вітряними млинами.

Тамара СОЛОВЕЙ

СКУ ПРОСТИТЬ ЗАХИСТИТИ ДИРЕКТОРА УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ У МОСКВІ

Світовий конгрес українців засуджує рішення російського суду щодо подовження ще на три місяці домашнього арешту для директора української бібліотеки в Москві Наталії Шаріної.

Про це заявив президент конгресу Євген Чолій, передає кореспондент «Укрінформу».

«СКУ звертається до Комісарів із прав людини та міжнародних правозахисних організацій із закликом відслідковувати подібні спроби перешкодження збереженню української культури у РФ», - наголосив Є. Чолій.

Він також закликав правозахисників «захистити основоположні свободи усіх національних меншин у Росії».

Нагадаємо: директор бібліотеки української літератури у Москві Наталія Шаріна була арештована 28 жовтня минулого року за обвинуваченням у «розпалюванні міжнаціональної ненависті та ворожнечі». В БУЛ відбувся обшук, в ході якого слідчі нібито виявили екстремістську літературу. 5 квітня Н. Шаріній також пред'явлено обвинувачення за статтею про розтрату.

Наприкінці квітня суд подовжив її термін перебування під домашнім арештом до 29 липня 2016 року.

Усі звинувачення Н. Шаріній відкидає. Правозахисний центр «Меморіал» визнав її політ'язнем.

* * *

Російське слідство почало допитувати читачів Бібліотеки української літератури у Москві. Про це повідомляє кореспондент «Укрінформу» з посиланням на свої джерела.

Як стало відомо, на допит вже викликали одного читача БУЛ. Ск

МОСКОВСЬКУ «ЗАБУДЬКУВАТИСТЬ» ВИПРАВILI

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНИ В РФ ПОКЛАЛО ЖОВТО-СИНІ КВІТИ БІЛЯ СТЕЛИ
МІСТУ-ГЕРОЮ КІЄВУ В МОСКВІ Й ВИСТАВИЛО ПОЧЕСНУ ВАРТУ

Представники посольства України у Росії 4 травня поклали жовто-сині квіти до стели міста-героя Києва біля Кремлівської стіни. Відповідне фото на сторінці у Facebook оприлюднило посольство України в Російській Федерації. "Москва сьогодні", — йдеться у підписі до фото.

Окрім цього, спікер Державної прикордонної служби України Олег Слободян відзначив, що до стели також приставлені прикордонники у якості почесної варти.

"В Росії до меморіалу біля Кремлівської стіни "забули" покласти квіти до Міста-героя Києва. Таку «забудькуватись» виправили у посольстві України в Росії.

Тепер на Червоній площі жовтоблакитні квіти та прикордонники у якості почесної варти", — написав у себе в Facebook Слободян.

Раніше УНІАН повідомляв, що у Москві біля Кремлівської стіни не були встановлені квіти до меморіалу місту-герою Києву —

одного з двадцяти міст-героїв, які отримали це звання за свою роль у Другій світовій війні.

Таким чином, була порушена щорічна традиція, згідно з якою напередодні Дня Перемоги покладаються квіти до усіх пам'ятників "міст-героїв".

УКРАЇНА І ДРУГА СВІТОВА. АКЦІЯ «БЕССМЕРТНЫЙ ПОЛК»: СИМВОЛ ПОВАГИ ЧИ ЗНЕВАГИ?

Наприкінці квітня ледь не у всій газетні скриньки киян була вкинута листівка без вихідних даних, яка закликала всіх узяти 9 травня участь в акції «Бессмертний полк». Мовляв, це «всемирна акція пам'яті,уваження і долга, яка проводиться в духе единства народів Європи, Азії, Африки, Американського континента і Австралії єжегодно 9 мая». Далі в листівці говориться, що йдеться про «добровольное мероприятие, посвященное Дню Победы», і що «по традиции акции 9 мая потомки героев Великой Отечественной Войны – сыновья, внуки и правнуки – желающие почтить память своих родных, сражавшихся за Родину, выходят на улицу с фотографией своего солдата, чтобы принять участие в параде в колонне «Бессмертного полка». І, нарешті, що «Украина не забудет Великий подвиг героев – участников Великой Отечественной войны, партизан, подпольщиков, тружеников тыла и узников концлагерей».

Комусь може здатися, що йдеться про справді благородну й неполітичну акцію суспільного вшанування героїв війни. Проте треба бути надзвичайно наївною чи неосвіченою людиною, щоб пристати на цю думку. І не лише тому, що реальні її організатори глибоко законспірувались – тільки на друк листівок потрібні декілька місяців (скільки?) невідомо де взяли гривень – не випадково даних про наклад листівки, так само, як і про друкарю, немає. І не лише тому, що акція ця в Росії, де вона й виникла, не є добровільною (як написав один блогер, «добровольчеству конец, обявлено обязательная мобилизация»), чи що на чолі московської колони «Полку» торік ішов особисто Путін. Ідеться про значно фундаментальніші та небезпечніші речі.

Спроба «прихvatити» воєнної героїки

Починімо з того, що День перемоги є святом локальним, він відзначається на віт у всіх державах-членах СНД. Це радянське за генезою свято не об'єднує, а роз'єднує народи (об'єднуючим же є встановлений ООН День пам'яті та примирения, присвячений пам'яті жертв Другої світової війни, який має відзначатися 8 або 9 травня). Я вже не кажу про те, що сталінський термін «Велика Отечественна война», запроваджений 22 червня 1941 року, мав замаскувати справжні цілі Кремля: загарбання Європи

Не випадково у грудні 1939-го Сталін, відповідаючи на вітальну телеграму від

нацистського міністра прикордонних справ фон Ріббентропа, наголосив: «Дружба народів Германії і Советського Союза, скрепленна кровлю, имеет все основания быть длительной и прочной». В тому числі – й кров'ю українців...

До початку «Великої Отечественної» у складі різних армій загинуло на полях бою, померло від ран та хвороб, було знищено у радянських таборах нацистських таборах по-лоненіх не менше від 100 тисяч українців. Із 1 вересня 1939-го по 2 вересня 1945-го українці без юридичного пауз воювали з нацистами, фашистами і японськими імперіалістами – не лише на території Європи, а й у Північній Африці, в Тихоокеанському регіоні, на Близькому Сході, в Індокитаї та на теренах Атлантики й Індійського океану. У польських підрозділах на Західному фронті (то були громадяни Речі Посполитої), у французькій армії (особи з французьким громадянством) та у французькому Іноземному легіоні (особи без громадянства) у 1940 році служили тисячі добровольців-українців. Після того, як офіційна Франція вийшла з війни, солдати-українці воювали у складі військ де Голля. Понад 10 тисяч українців воювали з 1942 року у Війську польському на різних ділянках Західного фронту; вони брали участь у знаменитій битві при Монте-Кассіно (Італія)... Одним із морських піхотинців США, які підняли прапор над здобутим після жорстоких боїв островом Іводзіма, був син емігрантів-лемків, сержант Михайло Стренк. А 2 вересня 1945 року акт про капітуляцію Японії від імені СРСР підписав генерал-лейтенант Кузьма Дерев'янко.

І не лише на фронтах гинули українці – серед майже 22 тисяч офіцерів Війська польського, розстріляних чекістами у 1940-му під Катинню та в інших місцях, були й десятки уродженців України...

Але, як випливає з концепції «Бессмертного полку», то все – люди другого, а то й третього катунку. І не лише про українців ідеться. Маємо зневагу й до поляків (які, ще раз нагадаю, у вересні 1939-го відбивалися від угоджених дій Вермахту й Червоної армії), до британців (які з того ж вересня вели масштабні бойові дії, заблокувавши з моря Німеччину), до французів, норвежців, гол-

ланців, бельгійців, які воювали з Німеччиною тоді, коли СРСР мав з нею та Італією договори про дружбу і домовлявся про поділ світу... Цікаво, якби у 1940-му під час бою в небі Франції, а потім Битви за Британію не був зламаний чи, принаймні, надломаний хребет Люфтваффе, якби Німеччина змогла виставити проти СРСР удвічі більше кваліфікованих льотчиків і літаків, куди б добігла Червона армія – до Уралу чи ще далі?

Іншими словами, перемога над нацизмом і його союзниками була здобута спільними діями Об'єднаних Націй, а не Радянським Союзом і Сталіним. Акція ж «Бессмертного полку» прагне це перекреслити, а на додачу виставити українців не героями, а сталінськими рабами-нікчемами, що воювали з нацистами тільки за помахом руки «великого вождя», з літа 1941-го.

У Росії добре наміри вимощують шляхи до пекла...

Утім, «Бессмертний полк» був ініційований 2012 року як справді громадська акція – працівниками томської телекомпанії «ТВ2» Сергієм Лапенковим, Сергієм Колотвінім і Ігорем Дмитрієвим. Тоді центральною вулицею Томська учасники маршруту пронесли понад дві тисячі фотопортретів учасників війни (офіційно говорилося – «Великої Отечественної», але переконаний, що були й портрети учасників війни з Японією у 1945-му). Назва акції на той час відповідала її суті – за чисельністю портретів ішлося справді про полк. До речі, тоді на акції офіційно була заборонена радянська символіка. Кремль, утім, одразу збагнув ціну політичного видашту від усяття цієї акції під своїм контролем; ініціатори «Бессмертного полку», схоже, так і не збагнули, якого брутально-цинічного характеру набула ця акція, що тоді відбулася в 15 країнах і в сотнях міст Росії. Назва акції стала засобом маскування масштабу війни та втрат СРСР у ній; через різні види радянських збройних формувань у 1941-45 роках проїшло до 50 мільйонів людей, а загинуло – в бою, в полоні,

НА ЧЕРКАЩИНІ ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК ТРОЮМ ГЕРОЯМ ХОЛОДНОГО ЯРУ

В селі Мельники на Черкащині відкрили пам'ятник героям Холодного Яру братам Василю, Петрові та Олексі Чучупакам. Про це у Facebook повідомила перший заступник Голови ВР Ірина Геращенко, яка була присутня на заході.

«...На Черкащині, в селі Мельники відкрили пам'ятник героям Холодного Яру братам Василю, Петрові та Олексі Чучупакам, борцям за Україну... Радянська пропаганда малювала отаманів – герів Холодного Яру бандитами. Але в цих краях завжди був культ гайдамаків, тут завжди пам'ятали герів Холодного Яру бандитами, що боролися і з німцями, і з червоними. І особливо шанували Головного Отамана Василя Чучупаку», — написала І. Геращенко.

Вона зазначила, що могила Василя Чучупаки дивом збереглася. «Ідею встановлення пам'ятника і відродження історичної пам'яті про Холодний Яр підтримує і глава Черкаської ОДА Юрій Ткаченко, він дуже допоміг у реалізації цього проекту», — додала вона.

gazeta.ua

У НОВОРОСІЙСЬКУ «ЗНАЙШЛИ» ВУЛИЦЮ ІМЕНІ ГРУППЕНФЮРЕРА СС

Вулиця Андрія Шкуро існує вже кілька років, однак скандал розгорівся після того, як місцевий житель звернувся із запитом до мерії.

Маленька вуличка розташована на околиці селища Борисівка, на картах вона не позначена. В її назві увічнili ім'я генерала Андрія Шкуро, який служив нацистами, пише «Ехо Москви».

Землю під козацьке поселення Борисівка виділили 25 років тому, зараз там зводять нові будинки. У відповідь на звернення місцевого жителя у мерії не змогли знайти офіційних паперів про присвоєння назви, пише «Комсомольська правда».

Козак Андрій Шкуро в роки Другої світової війни перейшов до фашистів, у 1944-му указом Генріха Гіммлера він був заархованний на службу як групенфюрер СС. Через рік його видали Радянському союзу, де невдовзі стравили.

Влада Новоросійська повідомили, що вже обговорюється питання про переименування вулиці. Перед прийняттям рішення про нову назву планується провести історико-культурологічну експертизу.

Сергій ГРАБОВСЬКИЙ, онук фронтовика, капітана Червоної армії, який ніколи не віддавав свої бойові нагороди та не хизувався ними
radiosvoboda.org

Коли навесні 2014 року в медіапросторі з'явилася назва "Новоросія", відомому запорізькому історику Федору Турченку не раз телефонували з запитанням: це правда, що ми не Україна? Історику доводилося читати лекції, пояснювати. "Коли стало ясно, що цей термін - важливий елемент "гібридної війни", виникла необхідність розповісти людям, яка історія проекту "Новоросія", і чого чекати від спроби його відтворення сьогодні", - каже Федір Григорович. Тоді ж історик відклав нагальні плани і разом зі співавтором Галиною Турченко взяўся за написання книги. Наприкінці 2014 року з'явилось перше з шести видань під назвою "Проект "Новоросія".

Доктор історичних наук, завідувач кафедри новітньої історії України Запорізького національного університету Федір Турченко розповів "Укрінформу", частиною якого грандіозного плану був проект "Новоросія", як іще Катерина II чаклувала над назвою, та які історичні помилки у стосунку до України зараз намагаються виправити західні країни.

* * *

- Коли ви почали писати книгу "Проект "Новоросія"?

- Ми почали десь у травні-червні 2014 року, а перше видання під назвою "Проект "Новоросія": 1764-2014 рр. Ювілей на крові" з'явилось наприкінці того ж року.

Події розвивалися стрімко і працювали доводилося швидко. За три з половиною місяці книга була написана. Це досить швидко, враховуючи, що треба було підбирати матеріал і оцінювати, як трактується ця подія в Росії.

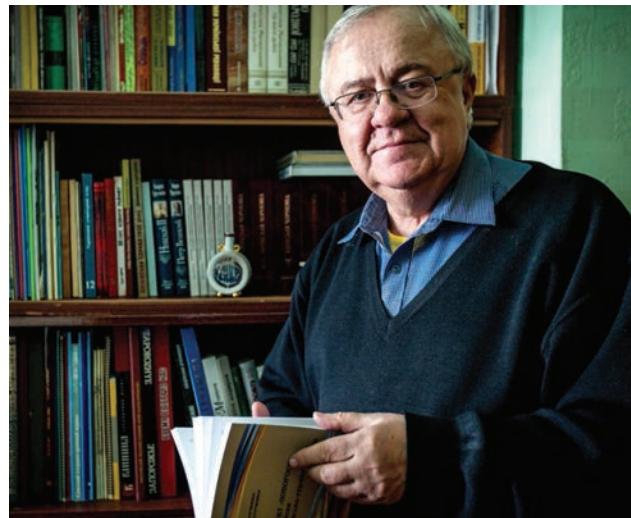
Виявилось, що там про "Новоросію" також пишуть. Один із моїх знайомих - російський історик, теж зайнявся цією темою. На початку 2015 р. я зумів одержати його книгу. Вона написана з позиції сучасного імперіалістичного поглядів. Ця людина, як і багато моїх знайомих у Росії, швидко пройшла традиційний шлях російського інтелігента: спочатку демократ і навіть радикал, потім - консерватор, а на самкінець - реакціонер-імперіаліст. У його книзі дается російський міф про "Новоросію", який документально не підтверджується. Там або безпідставні оцінки, що не ґрунтуються на фактах, або ж відкрита фальсифікація.

- Термін "Новоросія" з'явився у 1764 році. Як це було?

- Тоді царицею була Катерина II. Вона "чаклувала" над цією назвою. Спочатку її запропонували називати Катерининська губернія. Свята справа: чиновники хотіли "підсолодити" імператорці. Вони підготували відповідні документи, а вона перекреслила ту назву і написала "Новоросійська губернія". Вона була досить освіченою особою і знала, що в цей час європейські країни створюють на захоплених територіях Америки і Азії своєрідні територіальні "клони" - Нова Англія, Нова Голландія, Нова Іспанія тощо. Це було модно. Катерина пішла тим же шляхом.

- Які сучасні регіони увійшли в цю губернію?

- Туди ввійшла територія Вольності Війська Запорізького Низового, яка охоплює сучасну Луганську, Донецьку, Запорізьку, Дніпропетровську, Кіровоградську області. Це територія, де жили наше запорозькі козаки. А російська ідея полягала у тому, що це було Дике поле, необроблена земля, козаки - розбійники, а Росія сюди несла цивілізацію.

Федір ТУРЧЕНКО, історик, автор книги «Проект «Новоросія»

РОСІЙСЬКА ІДЕЯ: УКРАЇНА – ДИКЕ ПОЛЕ, КОЗАКИ – РОЗБІЙНИКИ, А РОСІЯ НЕСЕ СЮДИ ЦИВІЛІЗАЦІЮ

- Це ж не відповідає дійсності?

- Давайте подивимось, як було насправді. У дійсності, це територія, де жили і господарювали козаки. Тут не було кріпацтва. Коли ж Росія взяла під контроль цю землю і створила там "Новоросійську губернію", то поставила завдання освоїти її так, щоб вона стала частиною Росії, по суті. Головне завдання – заселити її лояльними категоріями населення. Тож заселяли людьми з центру Росії, навіть цілими селами. Давали землі їй сербам, грекам, лютеранам, менонітам тощо. Планувалось створити анклав, який не був би пов'язаний з Україною, а став би органічним продовженням Росії.

- Чому не вийшло?

- Не вистачило росіян, яких було можна було сюди переселити. Згадайте "Мертві душі" Гоголя. Головний герой, пройдисвіт Чітіков купував покійників, щоб передрати їх поміщикам, які планували переселятися в Херсонську губернію, тобто в ту саму "Новоросію". Таким чином, від самого початку проект "Новоросія" був нежиттєздатним, мертвим. Гоголь був генієм. Направді, широким потоком на Південь (часто - стихійно) котилася хвілі переселенців із сусідніх українських губерній - Полтавської, Харківської, Подільської та інших. Їх зупиняли, а вони все одно масово сюди сунули і, цілком природно, заполонили цю землю. У результаті тут склалося переважно українське населення. Хоча, звичайно, живуть також росіяни, болгари, греки, німці, євреї та ін.

- А який був національний склад населення цієї території у Російській імперії?

- Є факти, вони не придумані нами. Ця книжка ґрунтуються на документах (Федір Григорович відкриває книгу, - прим. авт.). Ось дивиться таблиця. Тут за повітами і за південноукраїнськими губерніями в цілому показано: 1719 рік - 85,6% - українці. Через 130 років - 1850 рік - 73%. Три чверті - це українці. Це все результати тодішніх переписів. Я дивився ті переписи. Ці документи бачили і російські дослідники, які писали книжки в радянські та дорадянські часи. Це факт. Хто складає решту - 25-30% населення? За даними пере-

речності, формуються передумови розпаду. Цей етап, очевидно, проходить тепер Росія.

- А чому "Новоросія" зникла?

- Цей термін зник у другій половині 19 ст. як назва адміністративного утворення, залишилися тільки історично-настальгічні емоції. Одеський університет називався свого часу Новоросійським, була газета "Новоросійські відомості" тощо. А від назви "Новоросія" відмовились, бо після поразки у Кримській війні середини XIX ст. було поставлено хрест на російській експансії у Туреччину. В роки Першої світової війни росіяни знову планували про-

вся на автономію України, але відокремивши поняття "Україна" від її південних і східних регіонів. Мається на увазі Катеринославська, Херсонська (куди входила Одеса), Таврійська, Харківська і частина Чернігівської області. По суті, це території, які колись входили в так звану "Новоросію", але з деякими змінами. Тобто, російські демократи з Тимчасового уряду проводили тут ж політику, що й царський уряд.

- Населення півдня якосі відреагувало на це?

- Реакція була бурхлива. Це було тим стимулом, який примусив людей ідентифікувати себе. Були сотні різних мітингів, демонстрацій,

Поки що дуже багато "колі" і "якщо". Бігти "попереду паровоза" - значить узаконити ту ситуацію, яка там є. Адже це вибори під дулами автоматів; ніякою демократією там і не пахне. Може, Штайнмаєр і його соратники соціал-демократи це забули? Хоча їм треба пам'ятати, як німці свого часу проголосували за Гітлера. Притому, голосували вільно...

- Давайте повернемося ще до питання, як складалися відносини України із західними країнами 100 років тому.

- Коли в Росії відбувся більшовицький переворот 1917 року, то всі стратегічні намагання в Європі були спрямовані на те, щоб відновити там демократичну загально-російську владу. Вони на карті не бачили ніяких інших країн, окрім Росії, хіба що Польщі. Що стосується України, то її у їхньому розміні не було. З іншого боку, були більшовики і білогвардії. Саме на білогвардійців орієнтувався Захід. Їх можна зрозуміти, вони воювали разом проти Німеччини, і вони були їх союзниками. Що буде в умовах більшовизму, вони не знали, але здогадувались, що це погано.

Був ще один момент. Коли в Україні була Центральна Рада, наша країна продовжувала разом із Росією перебувати у стані війни з Німеччиною. Перед підписанням Брестського миру Україна оголосила про незалежність. Німці скопилися за це і підписали мир з Україною, щоб вона була під контролем Німеччини. Перед тим, як вступити в переговори з Німеччиною, Україна вела перемовини з Антантою, але її все-різоз не сприймали. Україна, мовляв, далеко, яка з неї користь... Коли ж Україна уклала "хлібний мир" із Німеччиною, Антанта це сприйняла як "удар у спину", фактор, що продовжив Першу світову війну. А тонкощі того, що Україна була у безвіході, вони не брали до уваги.

Тобто в той час відносини не склались. Просто тоді політична ситуація не сприяла визнанню України Європою як чогось самостійного. Потім уже європейці зрозуміли, що це було помилкою.

- Зарах західні країни вправляють помилки?

- Вони не всі помилки усвідомили, але, очевидно, вправляють. Те, що ми сидимо тут, а не в іншому місті, свідчить що йде процес, який стримує Росію від цієї експансії.

- Коли ж тоді настане кінець проекту "Новоросія"?

- Сьогодні він уже живе своїм життям - на крові, нещасті, боязні відплати. Ця ідея у частини населення зафіксувалася як переконання. Але ця ідея нічого не значить без підтримки того, хто її реанімував і сьогодні фінансово підтримує. Як тільки зникне російська підтримка сепаратистів, проект розвітється, як міраж.

Геннадій МАТВІЄНКО
Запорізька

Фото: Дмитро Смольєнко

ТИМ ЧАСОМ...

Це запитання з тесту по російській літературі, якого надіслали нам батьки кримського школяря:

Хто такі козаки (за повістю Гоголя «Тарас Бульба»):

1. Регулярні війська. 2. Охорона царя. 3. Виконували функції прикордонних військ. 4. Вільні від військової служби люди.

Інших варіантів відповіді укладачами тесту не передбачено. Зате все зроблено, щоб оспіваній Гоголем (і українським народом) справжній образ українського лицаря-козака асоціювався з якоюсь «царською охороною» чи царськими ж «прикордонниками». Підступненько...

ТАЛАНОВИТИ ТВОЇ ДІТИ, УКРАЇНО!

(Продовження. Поч. на 1-й стор.)
«Доброго вам дня у «Рідній хаті» — з таким вітанням 20 років поспіль я звертався до кримчан, відкриваючи ефір телепрограми «Рідна хата». З таким самим вітанням я звернувся минулou п'ятниці у Києві до переможців літературного конкурсу «Ми — діти твої, Україно!» імені кримського поета Данила Кононенка. В затишному приміщенні Київського академічного театру на Подолі гостей зустрічав його господар — художній керівник Віталій Малахов, народний артист України, лауреат Національної премії ім Т. Шевченка. Працівники театру зробили все можливе, щоб фінал всеукраїнського заходу пройшов у належних умовах. Щоб переможці конкурсу відчули

радість спілкування і передвістя Великоднього свята. Велика подяка художньому керівнику театру Віталію Малахову за гостинний прийом, за рідну — театральну «хату», в якій пройшло фінальне дійство нагородження переможців!

Давня кримська традиція, яка була започаткована «Кримською світлицею» ще майже 20 років тому, — нагороджувати переможців літературного конкурсу школярів Криму «Ми — діти твої, Україно!» напередодні Великодніх свят, тепер відновилась на всеукраїнському рівні. В народі кажуть, що Великден приходить до нас, аби поєднати близьких людей, а тут зібрались разом люди близькі по духу і вірі в краще майбутнє нашої держави. Тому що ми всі — діти України! А вона у нас одна, як і мати. Тієї миті, коли б'ють над нашою великою Україною Великодні дзвони, нехай оселиться у вашому житті щастя! Нехай воскресне у ваших душах непохитна віра, щира відданість і вічна любов до рідного краю, рідної мови і наших батьків.

Лауреатів літературного конкурсу привітали головний редактор «Кримської світлиці» Віктор Качула та його донька Юлія — родинний дует виконав авторську пісню «Батькова наука».

*Батьку, я ж із твоого тіста!
Небо — вище там, де ми!
Бо росте наш хліб, як пісня,
Й підійма цей світ крильми!*

Такі слова є в цій пісні. Дійсно небо више там, де живуть такі талановиті діти, які стали переможцями нашого конкурсу! Данило Кононенко казав, звертаючись у свій час до конкурсантів: «Любі друзі — юні поети, прозайки, публіцисти! Шукайте свій власний голос, будьте завжди самими собою, пишіть так, як підказує вам ваше серце, і ваші твори будуть цікавими й потрібними для інших!». Данило Андрійович ніби був присутній на нагородженні переможців конкурсу — архівним відеозверненням, поезією, піснею його слова. Він ніби продовжував керувати конкурсом, виставляючи бали як дітям, так і нам, дорослим організаторам цього дійства. А це, нагадаємо, голова журі конкурсу — поет, пуб-

ліст, член НСПУ Василь Марсюк; члени журі: Віктор Качула, поет-пісняр, член НСПУ, заслужений журналіст України, головний редактор «Кримської світлиці»; Анастасія Дмитрук — популярна сучасна поетеса; Олександр Гаврош — відомий письменник і журналіст; Олена Сайчук — письменница, журналістка, у шкільні роки — переможнице конкурсу «Ми — діти твої, Україно!», як і Ольга Лещенко — сценарист, театрознавець; Олександр Польченко — журналіст, автор телепрограми «Рідна хата», яка 20 років виходила в Криму. (Ще двоє членів журі — відомий кримський письменник, заслужений журналіст України Віктор Стус та Валентина Самар, директор центру журналістських розслідувань, на жаль, не змогли бути присутніми на фіналі).

У цей день привітати переможців літературного конкурсу «Ми — діти твої, Україно!» прийшли зірки українського театру і кіно: народний артист України Анатолій Гнатюк, який одним з перших відгукнувся і допоміг конкурсу фінансово; актор, режисер та телеведучий Ахтем Сеїтаблаєв, який цього дня перевівав на знімальному майданчику, але знайшов можливість зателефонувати, щоб привітати переможців і сказати, що його серце завжди з талановитою молоддю; актриса театру та телеведуча Даща Малахова знайшла час, щоб особисто привітати переможців; кримчанка, студентка Національної академії вокалу імені П. Чайковського Олеся Онопрієнко, вітаючи фіналістів, заспівала пісню про маму на слова Б. Олійника, а кримчанка Еліна Сукач прочитала «Думу про кобзаря» Данила Кононенка:

*Ой заграв кобзар гордохолий
На бандурі золотострунній,
І полинула трепетна дума
У піднебесся...
Розкриялася, розливалася,
Давнім гомоном оживалася,
Давнім гомоном, лихом давнім
Та ще славою предків славних,
Гордославою України,
Що в народі живе й понині,
..на многоя літа,
до кінця віка!..*

А члени журі та кіно-театральні

зірки тим часом вручали заслужені нагороди переможцям. В номінація «Поезія» — за перше місце диплом лауреата, статуетку та грошову нагороду 1500 гривень отримала Дарина Плитник з Чернігівщини. Друге місце поділили Вікторія Пташинська (м. Вінниця) та Василь Єрмак (м. Київ) — дипломи, статуетки та по 1200 гривень «гонорару» кожному. Третє місце в номінації «Поезія» — у Ростислава Юріка з Черкащини (диплом, статуетка та грошова премія 1100 грн.). Ще двоє призерів у цій номінації — Олександр Андронік (Миколаївська обл.) та Сергій Дурицький (Ківщина) отримали крім дипломів та статуеток грошові премії по 800 грн. Переможців у цій номінації вітали Василь Марсюк, Віктор Качула, Анатолій Гнатюк, Анастасія Дмитruk, яка звернулась до юних літераторів рядками свого вірша:

*Світлом будь! Не ховай лиця.
Задихається світ від зради,
А ти світлом будь до кінця,
Проти вітру іди до правди...*

В номінації «Проза» перше місце здобув Роман Бабій (Львівська обл.) і отримав у нагороду диплом, статуетку, премію 1500 гривень, кримські сувеніри від театральної студії «Світанок», а також книгу «Чорноморська хвиля» (про кримських україномовних письменників) та збірку творів переможців кримського конкурсу «Ми — діти твої, Україно!» 1998-2007 рр.

(Закінчення на 16-й стор.)

Президент Петро Порошенко висловив співчуття рідним, близьким, колегам та всім шанувальникам видатного оперного співака, Героя України Дмитра Гнатюка у зв'язку із його смертю.

«Україна понесла непоправну втрату – відійшов у вічність видатний митець епохи, геніальний співак,

УКРАЇНА ПОНЕСЛА НЕПОПРАВНУ ВТРАТУ... 4 ТРАВНЯ У КІЄВІ НА БАЙКОВОМУ КЛАДОВИЩІ ПОХОВАЛИ ВИДАТНОГО УКРАЇНСЬКОГО СПІВАКА ДМИТРИА ГНАТЮКА. ВІН ПОМЕР У П'ЯТНИЦЮ, 29 КВІТНЯ, У КІЇВСЬКІЙ ЛІКАРНІ «ФЕОФАНІЯ»...

великий громадянин. Ми втратили митця, який збагатив національну і світову культуру, творчість якого наповнювала нас гордістю за рідну землю та свій народ», – йдеється у співчутті Глави держави.

В українській культурі навічно залишиться його мистецький добробік і унікальний голос, залишається учні, які продовжать його справу, наголосив Президент.

«Сумую разом з мільйонами шанувальників неперевершеної творчості величного майстра. Світла пам'ять про прекрасну людину та

великого патріота України назавжди залишиться у наших серцях», – зазначив Петро Порошенко.

* * *

Світове музичне мистецтво зазнало непоправної втрати – 29 квітня на 92-му році пішов з життя видатний співак, Герой України, народний артист України, академік Національної академії мистецтв України, професор, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка Дмитро Михайлович Гнатюк.

Все своє життя він присвятив розвитку та популяризації національного оперного мистецтва та вихованню кращих українських митців.

Виконавець більше п'ятдесяти складних і великих ролей в операх виставах, серед яких партія Султана у «Запорожці за Дунаем» М. Лисенка, Енея в «Енеїді» М. Лисенка, Остапа в «Тарасові Бульбі» М. Лисенка, Фігаро у «Севільсько-муцирульнику» Дж. Россіні, Князь Ігор з одноіменної опери О. Бородіна та ін.

Як режисер Дмитро Гнатюк здійснив постановки відомих і улюблених опер «Тарас Бульба», «Наташка Полтавка» М. Лисенка, «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемовського, «Пікова дама», «Мазепа» П. Чайковського, «Сорочинський ярмарок» М. Мусоргського,

«Тоска» Дж. Пуччині, «Севільський цирульник» Дж. Россіні, «Травіата», «Аїда» Дж. Верді, «Війна і мир» С. Прокоф'єва

Саме Дмитро Михайлович став першим виконавцем пісень, які увійшли до «Золотого фонду української естради», – «Мій Київ» та «Два кольори».

За видатні досягнення був нагороджений численними державними відзнаками.

Світла Йому пам'ять....

Висловлюємо ширі глибокі співчуття рідним і близьким покійного, його колегам та всій українській громадськості.

Міністерство культури України

ГОСТІ З УКРАЇНСЬКОЇ ЛЕГЕНДИ

12 років тому народні артисти України Дмитро Гнатюк і Анатолій Паламаренко побували в Криму. Здавалось, що всі дороги до Криму вели тоді через «Кримську світлицю», яка відвоювала собі шматочок орендованої території біля заливничного вокзалу. Хоч і нелегкий, але ж який натхненний був час! I додавали «світличанам» нахнення такі гості, такі велети українських Слов і Пісні, котрі не гребували опуститися з мистецького Олімпу і переступити поріг нашої скромної кримської редакційної світлиці. Тож давайте пом'янемо цію «світличну» публікацію з тих часів Великого Українця – Дмитра Михайловича Гнатюка...

Цього тижня сімферопольці мали дві щасливі нагоди доторкнутися до легенд. Першу – 4 травня, увечері, в концертному залі Сімферопольського музичного училища, де з літературно-музичною композицією «Думи мої, думи...», присвяченою 190-річчю від

дня народження Кобзаря, виступили корифеї високого українського мистецтва, народні артисти України, лауреати Шевченківської премії Дмитро Гнатюк та Анатолій Паламаренко. I другу – наступного дня, коли уславлені митці, які є легендами нашого українського мистецтва, скориставши зручним привокзальним розташуванням «Кримської світлиці», перед від'їздом до столиці завітали до нашої редакції на гостину. Тут уже доторкнутися до легенди можна було і в прямому, і в переносному значенні, тим більше, що наші шляхетні гості під час спілкування полонили присутніх своєю широю народною українською приязнню, любленістю, простотою.

У коротенькому репортажі, звичайно ж, не передати усієї гами почуттів, які залишили в душах кримчан ці дві зустрічі. Це і потрясіння – до сліз!

Дмітро Гнатюк і Анатолій Паламаренко в редакції «КС», 2004 р.

Сімферопольський вокзал. Кримчани проводжають кіївських гостей

«ПОСТАЯМ, ЯКІ ТВОРИЛИ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ, ПРИСВЯЧЕНО»...

23 квітня в бібліотеці-філії для дорослих № 7 м. Полтави відбулася літературно-мистецька година «Музика на полотні», присвячена 105-річчю від дня народження видатної вишивальниці, Героя України, засłużеного майстра народної творчості України Віри Роїк. Життєвий і творчий шлях члена Національної спілки художників України, Національної спілки майстрів народного мистецтва України, почесного громадянина Лубен, Кобеляк та Сімферополя Віри Роїк (дівоче прізвище Сосюрко) тісно пов'язаний з Полтавщиною і Кримом.

Віра Сосюрко народилася 25 квітня 1911 року в місті Лубни на Полтавщині. Через кілька місяців родина переїхала в Полтаву. Тут батько Віри Сергій Сосюрко працював у губернській Земській управі, в Губпродкомі. Сім'я товаришувала з Володимиром Короленком (далеким родичем Віри по материнській лінії, котрий певною мірою посприяв тому, що Віра захопилася вишивкою), з Панасом Мирним, Антоном Макаренком, Катериною Скаржинською, Опанасом Сластіоном.

У Полтаві Віра навчалася в Маріїнській жіночій гімназії.

У 1923 році її сім'я переїхала в Ромодан, а згодом – у Гадяч. У 1927 році Сосюрки повернулися в Лубни, там у 1936 році Віра вийшла заміж за Михайла Роїка.

Виробнича діяльність Віри Сергіївни, крім Лубен, пов'язана з Миргородом, Диканькою, Великими Сорочинцями, Кременчуком, Хоролом. У 1944 році Роїкі перебралися в Ставропольський край Росії, звідти доля привела самобутню вишивальницю в Крим. У кримському Сімферополі Віра Сергіївна мешкала з 1952 року до закінчення земного шляху.

Віра Роїк не переривала зв'язків з рідною Полтавщиною. Тут відбулося 19 її прижиттєвих персональних виставок, шість з яких у Полтаві.

Ці та інші подробиці з біографії видатної вишивальниці під час літературно-мистецької години розповіла завідувачка міської бібліотеки-філії № 7 Людмила Заливча. Користувачі бібліотеки переглянули відеоролик, як Віра Роїк вітали з 95-річним ювілеєм у Криму (десять років тому), послухали у запису пісню, якою кримчани прославили талант вишивальниці. Завідувачка бібліотеки представила книги з бібліотечних фондів, в яких міститься інформація про Віру Роїк.

Захід в бібліотеці був проведений згідно з планом, затвердженим управлінням культури Полтавського міськвиконкому, під рубрикою «Постатям, які творили історію України, присвячено»...

Іван Антонович Климишин – український астроном, професор Прикарпатського національного університету ім. Василя Степаніка, доктор фізико-математичних наук. Його підручники з астрономії та з космології вважають найкращими для студентів. Особливу популярність Іван Климишин здобув у 2010 році, коли відповідав своєю книгу «Вчені знаходять Бога» і запропонував власну формулу Творця. Запитань до вченого було дуже багато, а його відповіді нерідко спотворювали.

Відтоді Іван Антонович уникає спілкування з журналістами. У своїх поважній 83 роках професор щонеділі допомагає правити у церкві й не перестає шукати відповіді на теологічні питання. Серед останніх праць ученого – «Календарно-пасхальні проблеми» про основи календарів та їх реформи.

Чому Церкви східного обряду відмовляються перейти на григоріанський календар, чи варто вірити гороскопам та що відбувається із Сонцем на Великдень – про все це Іван Климишин погодився розповісти кореспондентові «Укрінформу».

– Іване Антоновичу, у своїй останній книзі ви спробували дати відповіді на запитання людей про народження та життя Христа. А як поясните проблему розбіжності релігійних свят у католиків і православників?

– Усе це переплетене з політичними амбіціями окремих спільнот. Так, є дуже давня проблема календаря, бо з ним пов'язані моменти відзначення релігійних свят. У часи імператора Костянтина, на початку 4-го століття, коли християнство в Римській імперії ставало державною релігією, майже відразу в користування увійшов юліанський календар: у трьох роках – 365 діб, у четвертому – 366. Тобто приймали, що середня тривалість року – це 365,25 доби. Насправді ж ідеться про співставлення двох цілком не пов'язаних процесів: обертання нашої планети навколо осі, а це – доба, і тривалості її одного оберту навколо Сонця, що становить трохи більше доби. Різниця між цими двома величинами наше й мізерна – 0,0078 доби. Але за 128 років через цю різницю набагала нова доба.

Шило з мішка вилізло, коли на «сітку» щорічних нерухомих свят, як ось Різдво, необхідно було накласти свята рухомі, тобто Пасху і пов'язані з нею Вознесіння, Трійцю та інші.

На 1-му Никеїському соборі у 325 р. було прийнято рішення відзначати християнську Пасху в неділю після весняного рівнодення. Але у єврейському календарі відзначення дати весняного рівнодення нечітке, і тоді католики відзначали Пасху строго за астрономічною ситуацією, а православні такого допустити не могли.

У 1582 році Папа Римський виправив юліанський календар, за яким жив до того весь християнський світ. До цієї реформи весняне рівнодення випадало вже не на 21 березня, а на 11. А оськільки календарний рік був довший, ніж астрономічний, Папа звелів за кожні 400 років вилучати з лічби 3 доби. Тож тепер різниця в датах між юліанським та григоріанським календарями становить 13 діб.

У XX столітті постало питання: «Доки ж ми навіть Різдво не святкуватимемо разом?». Відповідь на цього дав югославський астроном Миланович у 1922 році. Він розробив календарну систему, за якою високосними слід вважати ті роки, в яких число року при діленні на 9 залишиється остаточу 2 або 6. Цей календар названо новоюліанським, і він до 2800 року не відрізняється від григоріанського. За ним і католики, і православні мали б усі нерухомі свята відзначати разом. З 1923 року на цей календар поступово перейшли 11 з 15 Православних Церков, які відзначають Різдво разом із поляками, 25 грудня.

Утримуються від цієї системи Єрусалимська, Сербська, Російська й Грузинська Церкви. Чому не переходять? Бо один раз на 9 років Пасха за цим календарем припадає між 2 і 8 травня, і посту Петрівки тоді немає. А це для них неприйнятно. Що це за Петрів-

певну духовну основу. Нею став Старий Заповіт. Насправді, треба міркувати не дуже приземлено, а трохи вище від своєї голови. Ніде не сказано, що Христос прийшов спасти українців, чи євреїв. Він прийшов урятувати світ.

– А як ставились до формули Творця, яку ви запропонували раніше? Невже за формулою можна вичислити Бога?

– Вона показує, що слілогунохоніма природа не може самотужки створити навіть найпростішу молекулу білка. Мусив бути Творець! Святий Василій Великий дав таке визначення: «Людина –

ньюється. Бувають періоди, коли Сонце рябе, наче теля чорнобілої породи. А буває, що жодної плямки нема. То це називається – мінімум сонячної активності. Її максимум повторюється кожні 11 років. Якщо на Сонці плям багато, тоді настає руйнування магнітного поля і трапляються спалахи – навіть до 10 за добу. Один такий спалах – це ніби вибух мільйона водневих бомб, протяжністю й глибиною у тисячі кілометрів. При цьому температура зростає до кількох мільярдів Кельвінів. Випромінювання, а воно аж рентгенівське, досягає земної атмосфери. І тут формується багато додаткових електрических зарядів. А якщо у верхніх шарах атмосфери дууть сильні вітри, то рух цих зарядів створює своє магнітне поле. Отже, власне магнітне поле Землі, до якого ми вже звикли, взаємодіє з цим «ви-

Іван КЛИМИШИН, астроном, професор, автор книги «Вчені знаходять Бога»

ЧИ МОЖНА ВИРАХУВАТИ БОГА ЗА ФОРМУЛОЮ?

ка? Її ввели у 1166 році, у Константинополі. Коли турки поступово завойовували Малу Азію, люди там почали думати, що нищення Візантійської імперії та всі її біди сталися через те, що вони мало постили. Тому й запровадили Петрівку, Спасівку і Пилипівку. Тих постів не було понад 1100 років. То якщо один раз на 9 років Петрівки не буде, невже це стане великим гріхом для християн? Адже вони упродовж тисячі років постили лише у середу, п'ятницю та перед Пасхою, у Великий піст.

Утім, якщо говорити про Російську Православну Церкву, то вона, мабуть, ніколи не погодиться святкувати, скажімо, Різдво разом із католиками. Адже в Росії вважають, що вони у такий спосіб зберігають «істинно неповаждьонну веру».

– А що відбувається на небі на Великдень?

– Те, що й завжди. Земля крутиться, Сонце сходить. Ніби нічого особливого. Втім, кажуть, що тоді тричі Сонце піднімається і опускається за горизонт – ніби «купаеться». Одні кажуть, що відбувається на Великдень, інші – на Івана Купала. Справді, при деяких метеорологічних ситуаціях можуть формуватися повітряні лінзи, згущення, розрідження. Тоді здається, що Сонце ніби вискачує на горизонт раніше, ніж повинно.

– У своїх працях ви стверджуєте, що всі новозавітні книги були знищенні, оригіналів не залишилось. Лише копії, де протягом століть були зроблені різні додиси. Деякі з них наука спростовує. А які факти народження і життя Христа, на вашу думку, мали б залишитися поза дослідженнями?

– Я витратив багато часу, щоб дослідити максимум можливого про календарі. Якщо говорити про рік народження Христа та про все, що з цим пов'язане, вони таки є умовним. Переконаний, що так і треба, бо, як сказав апостол Павло, «буква убиває, а дух животорить». У християнстві головне не те, в якому році народився Ісус, а те, що він приніс у цей світ. Пов'язали рік народження Христа з певним часом від дня заснування Риму, так і повелося. А дата смерті Христа, певною мірою, записана в «Літургії старожитності» Флавія. Думаю, все це містить похибки, і їм не слід приділяти надто велику увагу.

Моя віра пройшла, як казав Достоєвський, через багато сумнівів. І в ній головне – це дух. Християнство повинно було мати

це звір, якому звелено піднятися до неба». Зростаючи духовно, ми піднімаемось до свого Творця. Спотиқаємось, чинимо гріх. І оце Син каже: «Покайся і йди вперед, твій гріх Я взяв на Себе». У цьому – незагненна велич християнства!

– Знаю, що ви пережили клінічну смерть. Вона не змінила ваші уявлення?

– Від надсадної роботи, без канікул і навіть вихідних упродовж 40 років, я звалювався не-притомним на три хвилини, чи й до півгодини, уже 17 разів. Одного разу мені стимулювали дихання і чавіли серце. Але відразу скажу, того білого-світлого коридору я не бачив. Може тут щось лікар наплутав (сміється – авт.).

– Раніше ви заперечили і походження людини від мавпи...

– І досі так думаю. Уявіть, кожна жива істота має певний набір хромосом. У них закодована інформація про все – про кінціки, вуха, очі тощо. У людини цих хромосом 46, у мавпи – 48. То аби з мавпи була людина, треба все перемотати і переписати з 48 на 46 хромосом.

Ось мушка дрозофіла. Її мордують уже більше сотні років. Опромінюють, годують і мочать хтосьна чим. А вона як була, та і залишається мушкою і ніколи не буде хрущем. Еволюція відбувається, але лише всередині виду.

– А як ви ставитесь до гороскопів? Ім можна вірити?

– Мені довелося чи не 500 разів зустрічатися з учнями. Я просив їх заздалегідь формулувати питання у письмовій формі. І що виявлялося? З 10 питань до мене 7 стосуються гороскопів, 2 – про життя на інших планетах, і лише 1 – астрономічне. Оскільки гороскопом цікавились так часто, я склав його, насамперед, собі. Тут треба знати не лише день, місяць, а й годину і хвилини народження. Сміху ради, я вчислив, що двічі будуть одружений, але то є властиво для всіх астрономів (сміється – авт.).

Насправді гороскоп – така ж казка, як і про Бабу Ягу. Але вони ж не випадково пережили три тисячоліття, бо таки мають раціональне зерно.

Ось недавно мі зі студентами спостерігали поверхню Сонця і побачили на ній велику пляму. Можна було б 3-4 кулі розміром Землі засилити на шампур і вкинути в ту яму на Сонці. Але за тиждень, Сонце повернулося, і ми вже бачимо іншу пляму, значно меншу.

До чого я веду? Кількість плям на Сонці від року до року змі- няється. Бувають періоди, коли Сонце рябе, наче теля чорнобілої породи. А буває, що жодної плямки нема. То це називається – мінімум сонячної активності. Її максимум повторюється кожні 11 років. Якщо на Сонці плям багато, тоді настає руйнування магнітного поля і трапляються спалахи – навіть до 10 за добу. Один такий спалах – це ніби вибух мільйона водневих бомб, протяжністю й глибиною у тисячі кілометрів. При цьому температура зростає до кількох мільярдів Кельвінів. Випромінювання, а воно аж рентгенівське, досягає земної атмосфери. І тут формується багато додаткових електрических зарядів. А якщо у верхніх шарах атмосфери дууть сильні вітри, то рух цих зарядів створює своє магнітне поле. Отже, власне магнітне поле Землі, до якого ми вже звикли, взаємодіє з цим «ви-

падковим» і настає збурення магнітного поля в цілому. Якщо глянути тоді на стрілку компаса, то вона так хитається, наче п'яна.

Оце збурення магнітного поля передається на людський організм, на судини мозку. Коли на Сонці вибухи, ми на них реагуємо вже за 8 хвилин. У ці періоди кількість інсультів, інфарктів, різних нещасних випадків збільшується у 4–5 разів. Активність чи роздратованість людей буває неймовірно високою. Кажуть, саме в такі роки відбуваються революції, повстання і таке інше. Останній такий максимум ми пережили 2–3 роки тому.

– То це період Майдану?

– У нас так багато подій, що невідомо, які з них спускати на Сонце. Але я – про астрологію. Так ось у цей період, коли на Сонці багато плям, то, образно кажучи, від Лісабона до Шанхая дощів випадає дуже мало. А це – засуха і загроза голоду. Давні мудреці у Вавилоні це зауважили. Трапився дивовижний збіг зовсім не пов'язаних між собою явищ. Період обертання Юпітера навколо Сонця – дещо менший за 12 років. Період, під час якого на Сонці плям, то, образно кажучи, від Лісабона до Шанхая дощів випадає дуже мало. А це – засуха і загроза голоду. Давні мудреці у Вавилоні це зауважили. Трапився дивовижний збіг зовсім не пов'язаних між собою явищ. Період обертання Юпітера навколо Сонця – дещо менший за 12 років. Період, під час якого на Сонці плям, то, образно кажучи, від Лісабона до Шанхая дощів випадає дуже мало. А це – засуха і загроза голоду. Давні мудреці у Вавилоні це зауважили. Трапився дивовижний збіг зовсім не пов'язаних між собою явищ. Період обертання Юпітера навколо Сонця – дещо менший за 12 років. Період, під час якого на Сонці плям, то, образно кажучи, від Лісабона до Шанхая дощів випадає дуже мало. А це – засуха і загроза голоду. Давні мудреці у Вавилоні це зауважили. Трапився дивовижний збіг зовсім не пов'язаних між собою явищ. Період обертання Юпітера навколо Сонця – дещо менший за 12 років. Період, під час якого на Сонці плям, то, образно кажучи, від Лісабона до Шанхая дощів випадає дуже мало. А це – засуха і загроза голоду. Давні мудреці у Вавилоні це зауважили. Трапився дивовижний збіг зовсім не пов'язаних між собою явищ. Період обертання Юпітера навколо Сонця – дещо менший за 12 років. Період, під час якого на С

ЯК ОФОРМИТИ ЗАКОРДОННИЙ ПАСПОРТ?

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ Й ВІДПОВІДІ НА НАЙАКТУАЛЬНІШІ ПИТАННЯ ОДЕРЖАННЯ ЗАКОРДОННОГО ПАСПОРТА

Наближається сезон відпусток, і питання «де, як і за скільки зробити закордонний паспорт?» стають як ніколи актуальними. «Укрінформ» знайшов відповіді на ці запитання.

* * *

Куди саме йти, щоб одержати закордонний паспорт?

Для оформлення паспорта громадянина України для виїзду за кордон потрібно звернутися до будь-якого підрозділу міграційної служби, незалежно від місця проживання. Разом з тим можна звернутися до Центру обслуговування громадян «Паспортний сервіс ДП «Документ», що належить до сфери управління ДМС України або у будь-яку комерційну структуру, яка займається закордонними паспортами.

Проте слід зазначити, що перший закордонний паспорт у формі картки оформлюється виключно за місцем реєстрації.

Строк дії паспорта для громадян віком до 16 років – 4 роки, для громадян віком понад 16 років – 10 років з дати видачі.

1. Які документи потрібно взяти з собою?

Щоб зробити та отримати закордонний паспорт, необхідно взяти з собою паспорт громадянина України, а для особи, яка не досягла 16 років – свідоцтво про народження, довідку про присвоєння ідентифікаційного номера і прийти у підрозділ ДМС або у «Паспортний сервіс». Там потрібно подати заяву на отримання закордонного паспорта, квитанцію про сплату цієї адміністративної послуги та бланка паспорта, а також квитанцію про сплату державного мита. Сфотографують вас на місці.

2. Скільки коштуватиме закордонний паспорт?

Вартість паспорта залежить від термінів оформлення і від того, який паспорт нам потрібен (без електронного чіпа чи з електронним чіпом, тобто біометричний).

У вартість оформлення закордонного паспорта входить:

- 1) держмито – 170 грн.;
- 2) вартість бланка: з електронним чіпом – 304,32 грн.; без електронного чіпа – 238, 32 грн.;
- 3) вартість послуг – 87,15 грн.;

У випадку оформлення документа терміново протягом 7 робочих днів, сума державного мита та вартості адміністративної послуги подвоюється і складає відповідно 340 грн. та 174,30 грн.

Таким чином, закордонний паспорт з електронним чіпом у разі оформлення протягом 20 робочих днів обійтися в 561,47 грн., без чіпа – в 495,47 грн.

Термінове оформлення протягом 7 днів з електронним чіпом – 818,62 грн., без чіпа – 752,62 грн.

3. Як оформити закордонний паспорт для дитини?

З 1 квітня 2015 року Державна міграційна служба України припинила виготовлення проїзних документів дитини для виїзду за кордон та вписування дітей в закордонні паспорти батьків. Тобто, тепер для подорожі за кордон з дитиною, або ж коли дитина подорожує сама, вона повинна мати повноцінний закордонний паспорт. Видані раніше проїзні документи будуть дійсні протягом трохи років.

Необхідні документи для виготовлення закордонного паспорта для дитини:

1) заява, подається особисто (у віці від 16 до 18 років) або законним представником;

2) квитанції про оплату вартості адміністративної послуги та вартості бланка;

3) довідка про присвоєння ідентифікаційного коду дитині (при наявності);

4) письмова заява-згода двох батьків, написана у присутності особи, яка приймає документи на оформлення паспорта. Нотаріально завірений довідок від одного з батьків на оформлення закордонного паспорта дитини (якщо документи подає хтось один із батьків). У разі, коли батьки не перебувають у шлюбі між собою, заяву подає той із них, з ким проживає дитина. За наявності заперечень одного з батьків документ може бути оформлено на підставі рішення суду;

5) паспорт громадянина України (для батьків), а на дітей, які не досягли 16-річного віку – свідоцтво про їх народження (після прийняття документів повертається);

6) три фотокартки (для дітей до 12 років) розміром 3,5x4,5 см та одна фотокартка розміром 10x15 см для внесення відцифрованого зображення дитини шляхом сканування.

4. Яка вартість закордонного паспорта дитини?

Державне міто при виготовленні закордонного паспорта для дітей не стягається, тож вартість паспорта з електронним чіпом у разі оформлення протягом 20 робочих днів буде 391,47 грн. (87,15 грн. складає оплата послуг, 304,32 грн. – вартість бланка закордонного паспорта з чіпом); паспорт без чіпа – 325,47 грн. (87,15 грн. – оплата послуг, 238,32 грн. – вартість бланка закордонного паспорта без чіпа).

5. Чи є інші варіанти отримати закордонний паспорт?

Якщо робити паспорт у підрозділах ДМС, то ця послуга обійтеться дешевше, проте потрібно буде вистояти у черзі.

Наразі для того щоб спростити одержання громадянами адміністративних послуг в ДМС запроваджено електронну чергу:

– через офіційний веб-сайт ДМС (онлайн) на обрану вами і доступну в системі дату та час (не більше, ніж за два тижні вперед);

– через термінал у територіальному підрозділі ДМС;

– через термінал у територіальному підрозділі ДМС у поточну чергу (на сьогодні).

Після постановки в чергу повинно надійти SMS повідомлення, у якому буде номер черги та час прийому. Номер кабінету (вікна) з'явиться на електронному табло у підрозділі у час прийому.

Для отримання послуги в обраний час необхідно мати при собі всі документи, включаючи квитанції про оплату встановлених за конодавством платежів. Оплатити послуги можна у будь-якому банку або безпосередньо у підрозділі ДМС, для цього необхідно прибути за 15-20 хвилин до обраного часу та звернутися до оператора терміналу оплати.

Розрахувати вартість послуг та зробити виписку рахунків з реквізитами можна також на офіційному сайті ДМС України.

Оформити закордонний паспорт можна в Центрах обслуговування громадян «Паспортний сервіс». Тут документи подаються протягом 10-30 хвилин, а послуга сплачується на місці. Через деякий час надходить SMS, залишається прийти і забрати свій паспорт. Однак вартість послуг тут дещо дорожче. Так паспорт без електронного чіпа у разі оформлення протягом 20-ти робочих днів буде коштувати 845,47 грн., з електронним чіпом – 911,47 грн. Вартість оформлення у терміновому режимі, протягом 7 днів, обійтеться у 1168,62 грн. якщо паспорт з чіпом і 1102,62 грн. – якщо паспорт без чіпа.

Водночас обіцяють тер-

ньо узгодити з імміграційною службою), Гана (попередньо узгодити з імміграційною службою), Гвінея-Бісау, Гренада (попередній дозвіл), Джибути, Домініка, Домініканська Республіка, Єгипет, Замбія, Йорданія, Кабо-Вerde, Коморські острови, Лаос (можливе), Ліван, Маврикій, Мавританія (можливе) Мадагаскар, Макаї, Малі, Мальдіви, Мозамбік, Непал, ОАЕ (можливе, попередньо узгодити з імміграційною службою), Палау, Сан-Томе і Принсіпі (можливе, попередньо узгодити з імміграційною службою), Сент-Кітс і Невіс (можливе, попередньо узгодити з імміграційною службою), Східний Тимор, Суринам (можливе, попередньо узгодити з імміграційною службою), Таїланд (до 15 днів), Танзанія, Того, Тонга, Тувалу, Туніс, Уганда, Фіджі.

8. Адреси підрозділів Державної міграційної служби України у Києві

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 1 вул. Березнівська, 4-А, (044) 271-93-92

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 2 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 3 бульвар Шевченка, 27, (044) 234-51-15, 234-51-54

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 4 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 5 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 6 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 7 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 8 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 9 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 10 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

Відділ централізованого оформлення документів (ВЦОД) № 11 вул. Б.Хмельницького, 10, (044) 234-12-64

вул. Миколи Лебедєва, 14-а, (044) 292-23-23, 292-27-28

Години роботи:
Вт, Чт: 10:00-19:00;
Ср, Пт: 9:00-18:00;
Сб.: 9:00-16:00. Обідня перерва: 13:00-13:45.

* * *

Оболонський районний відділ
вул. Автозаводська, 25-а, (044) 432-75-96, 430-95-83

Години роботи:
Вт, Чт: 10:00-19:00;
Ср, Пт: 9:00-18:00;
Сб.: 9:00-16:00. Обідня перерва: 13:00-13:45.

* * *

Печерський районний відділ
вул. Суворова, 14/12, (044) 280-01-10, 254-58-71

Години роботи:
Вт, Чт: 10:00-19:00;
Ср, Пт: 9:00-18:00;
Сб.: 9:00-16:00. Обідня перерва: 13:00-13:45.

* * *

Подільський районний відділ
вул. Межигірська, 30, (044) 425-40-67, 425-20-35

Години роботи:
Вт, Чт: 10:00-19:00;
Ср, Пт: 9:00-18:00;
Сб.: 9:00-16:00. Обідня перерва: 13:00-13:45.

* * *

Святошинський районний відділ
вул. Г.Юри, 9, (044) 403-08-76, 403-04-64

Години роботи:
Вт, Чт: 10:00-19:00;
Ср, Пт: 9:00-18:00;
Сб.: 9:00-16:00. Обідня перерва: 13:00-13:45.

* * *

Солом'янський районний відділ
вул. Єреванська, 25, (044) 242-54-51, 243-05-35

Години роботи:
Вт, Чт: 10:00-19:00;
Ср, Пт: 9:00-18:00;
Сб.: 9:00-16:00. Обідня перерва: 13:00-13:45.

* * *

Шевченківський районний відділ
вул. Пугачова, 17, (044) 483-72-48

Години роботи:
Вт, Чт: 10:00-19:00;
Ср, Пт: 9:00-18:00;
Сб.: 9:00-16:00. Обідня перерва: 13:00-13:45

* * *

Центр обслуговування громадян «Паспортний сервіс»
м. Київ, пр-т. Миколи Бажана, 1-Е

(044) 392-01-94
Пн-Пт: 09.

СЕРЦЯ ЗАКОХАНИХ З'ЄДНУЄ ХАНУМА

Хто не знає Хануму, крашу сваху Тифлісу? Енергійна і підприємлива, вона шукає наречену для старічого князя Вано Пантіашвілі, який розтратив на гульбобі все своє багатство. Однак у її схемі знайомств втручається інша сваха — Кабато. І в Авлабарі — одному з районів старого Тифлісу, де відбувається дійство на базарі, в популярних у місцевих жителів сірчаних банях і князівському саду, виникають комедійні епізоди з переодяганням, ощуканством і насмішками.

Цю історію про супернікти Хануми і Кабато, що є основою сюжету п'єси грузинського драматурга, режисера та актора Авксентія Чагарелі, поставив нещодавно за всіма законами жанру музичної комедії у кримському Державному академічному музичному театрі його головний режисер, заслужений діяч мистецтв РК Володимир Косов.

Вона стала відомою завдяки знаменитому спектаклю Георгія Товстоногова в Ленінградському великому драматичному театрі, однак у В. Косова — своє режисерське вирішення. Кожна сцена щедро супроводжується влучними цитатами та іскрометним гумором реальних типів персонажів із простонародного грузино-вірменського середовища, які з задоволенням виспівують:

Як стола без тамади,
Як Арагви без води,
Як базару без хурми,
Весілля немає без Хануми.

На прем'єрі був аншлаг.

- Глядач вдихає в спектакль свою атмосферу і прем'єра не стає кінцевою станцією в творчій роботі над ним, — сказав В. Косов після прес-показу «Хануми», що став для нього і всієї постановочній групи передпрем'єрним індикатором. - Це початок його іншого життя, де загострюються одні акценти, а зменшуються інші, і зазвичай постановка зазнає редагування.

Поштовхом до початку її здійснення в театрі стала... «лезгінка». Її торік у процесі роботи над спектаклем «Севастопольський вальс» одного разу в перерві між репетиціями почали витанцювати хлопці з балету. Режисер подивився на їхні тренувальні пустощі й зробив висновок:

- Потрібно ставити «Хануму», щоб вони змогли себе реалізувати.

З того закулісного жарту й розпочалася робота, що виконала внутрішньо театральну об'єднуочу функцію, задіявши всі ігрові підрозділи: вокальний, танцювальний та оркестр. Так колектив мобілізував свої творчі можливості? відкриваючи минулої осені нинішній 61-й театральний сезон прем'єрою музики «Дубровський». А до його завершення реалізував другий такий же масштабний проект — музичну комедію в двох діях «Ханума». В ній, як і в першому спектаклі, артисти оркестру, що завжди знаходиться в ямі, виходять з неї і беруть активну участь в сценічному дійстві, отримавши заслужені оплески глядачів.

У хронології постановочних робіт за два з половиною місяці були читання тексту, заняття за роялем і в хореографічних класах, які згодом перейшли в сценічні репетиції.

- Весь їх обсяг ми, на жаль, не змогли виконати у зв'язку з тим, що театральна сцена використовується ще й як урядова, і ми дуже залежимо від заходів, які тут проводяться, — говорить В. Косов.

— Фору собі брали іншу і до намічених строків устигли.

Фора ця — репетиції у вихідні та подовжений щоденний графік. У цехах у цей час клейлися декорації, на яких з кожним новим шаром дерева ставали густішими з глибокими тіннями, камінці — об'ємнішими. На килими пришивалися різні за фактурою тканини: гоблен, замша, оксаміт. Проклеєна навколо себе коло, в якому кожен із партнерів отримує можливість для самовираження. Такі ж енергетично заряджені сцени за участю заслуженого артиста України Миколи Бондаревського в ролі купця. До них пробує піднятися молода вокалістка Юлія Денисенко. Ханума — абсолютна протилежність особистості артистки, але вона

заживає на роллю, за її словами, із задоволенням, влюблюючись у свою геройню. І бійка двох свах на базарі в її виконанні — це маленький комічний шедевр.

З кожним спектаклем все краще звучить і вокально актриса драми, заслужена артистка РК Ольга Котляренко, що зіграла роль другої свахи — Кабато. За рамки звичних глядачеві амплуа вийшли в «Ханумі» заслужені артисти РК Валерій Лук'янів та Андрій Фомін.

Грати людей з Кавказу кримським артистам було непросто, адже там інша природа, потрібно було враховувати мовні акценти, особливості пластики та інше. На період постановки дирекція театру навіть уклала договір з вірменським рестораном Сімферополя, щоб артисти глибше пройнялися

кавказькою атмосferою та менталітетом, продемонструвавши їх корінності згодом на сцені.

- Ми багато сперечалися про те, як передати кавказький акцент, щоб не бути смішними, не скотитися до карикатури і не ущемити нічих інтересів, — говорить Валерій Карпов. — Хотіли навіть забрати його повністю. Але як неможливо українським гумор передати по-російськи? так і Грузія для нас — це Міміно, це усмішка з любов'ю і відкритим серцем, сонячна та яскрава.

З акцентом і приkleєним носом його не відразу й впізнаєш на сцені.

- Це ми вперше застосували пластичний грим і маємо намір використовувати його ю надалі, — розповідає завідувач літературної частини Тетяна Снегірьова. — А зачіски які в балетних дівчат! В кожній — по чотирьох косичках, всього їх 64 заплели на прем'єру.

І це лише маленький штрих з величезного спектаклю, в процесі роботи над яким режисер всупереч вислову «На переправі коней не міняють» відсторонив диригента оркестру.

- Таке буває, коли зникає контактність і виникають непорозуміння в підходах до постановки п'єси, — пояснює В. Косов.

За диригентський пульт стала Ельміра Мухтемер. Вона 22 роки працює в театрі головним хормейстером, і це вже другий випадок, коли працівник підрозділу долучається до постановочної роботи. Рахунок відкрив Олександр Гоцуленко, який був танцівником, а нині — головний балетмейстер, здійснив багато яскравих хореографічних постановок. У спектаклі «Ханума» чоловічий балет, такий же філігранний у руках і запальний, як у «Стіні плачу», став його родзинкою. А деякі фрагменти, зокрема в банді, глядачі-жінки відзначали як авангардні на кримській сцені.

Щоб з'явився цей кураж, Ельміра Мухтемер, за її словами, внесла зміни в музичну Г. Канчелі, додала в партитуру деякі інструменти, ударуючи групу. І оркестр зазвучав темпераментно. Його високий емоційний ритм забезпечує також постійно присутні на сцені групка вуличних музикантів, ролі яких зіграли студенти Сімферопольського музичного училища ім. П. Чайковського.

Після триумфальної минулорічної прем'єри мюзиклу «Дубровський» глядач чекав: а що ще поставить театр? Чи здатний він зробити ще крок уперед? Там половину гри взяли на себе світлодіодний екран, а в «Ханумі» його не було, і красиву картинку можна було створити лише власними руками: режисерськими знахідками, декораціями, костюмами, акторськими нервами. Це було неймовірно складно. Однак це вийшло із знаком плюс, і глядачі побачили яскраве видовище, в якому є місце жартам, розгварам і високим почуттям, які перемагають над дрібними спонуками.

Ірина ЛІСНЕНКО
м. Сімферополь

ГОЛЛІВУДСЬКИЙ АКТОР ДІЗНАВСЯ ПРО УКРАЇНСЬКЕ КОРІННЯ І РОЗСТРІЛИ РОДИЧІВ ЧЕКІСТАМИ

Предки голлівудського актора Дастіна Хоффмана по батьківській лінії походять з українського міста Біла Церква. Свого часу дід і прадід актора були розстріляні чекістами.

Це з'ясувалося в ході підготовки передачі «У пошуках коренів», геям якої став 78-річний актор, двічі удостоєний «Оскара». Він хотів дізнатися історію предків свого батька, пише jta.org.

Ще до його народження родина Хоффман перебралася з Чикаго, де вона влаштувалася після прибутия зі Східної Європи в Лос-Анджелес. Дастіна намагалися виховувати так, щоб він не ставив перед собою питаннями про свое єврейське коріння. Тільки в літньому віці актор наважився доторкнутися до цієї теми.

Авторська група передачі з'ясувала, що предки Хоффмана по батьківській лінії походять з українського міста Біла Церква. Дід і бабуся актора Френк і Естер емігрували в США ще до революції й осіли в Чикаго.

Коли почалася громадянська війна, що супроводжувалася єврейськими погромами, Френк повернувся на батьківщину, щоб вивезти дітей — Самуїла і Лібу. Але йому це не вдалося — його спершу арештували, а згодом вбили чекісти. Самуїл Хоффман був кинутий у в'язницю і убитий незабаром після цього.

Лібі Хоффман вдалося вижити — вона 5 років провела в концентраційному таборі, де вона втратила руку, у неї погіршився зір. Потім їй вдалося втекти до Аргентини, а згодом і до США, куди вона прибула в 1930 році.

«Зараз, коли люди запитують, хто я, я відповідаю: «Я єврей». Сі вони вижили, щоб я зміг опинитися тут», — зі слізами на очах сказав актор під час передачі. (gazeta.ua)

АМЕРИКАНСЬКІ РОЗРОБНИКИ ГРИ «ЛІСОВА ПІСНЯ» ІЗДИЛИ ЗА НАХНЕННЯМ НА ВОЛИНЬ

Американська компанія Colabee Studios з Сіеттла завершує створення гри «Forest song» - «Лісова пісня» на основі драми-феєрії Лесі Українки, повідомляє Watcher.

Шоб максимально правдиво відтворити культурні особливості «Лісової пісні», розробники вишили в експедицію на Волинь, звідки походить Леся Українка і природа якої надихнула поетесу на створення драми.

«Місією нашого візиту було поглибити розуміння минулого, теперішнього та майбутнього людей, які проживають у цьому регіоні, а також провести зустріч з експертами культури та пізнані цю традиційну культуру з перших вуст», — розповідають розробники. Деталі, які вдалося зібрати під час подорожі, увійшли до гри.

У «Forest song» гравець перевтілюється у селянина, який зустрічається з Лісовим Духом. Іхній зв'язок відкриває гравцю зовсім інший світ, де у драматичному зіткненні сходиться надприродні сили лісу та світ людей.

Colabee Studios — міжнародний колектив розробників ігор. Вони спеціалізуються з розробки ігор, що розкривають культуру окремих народів. Торік вони випустили гру «Never Alone» про культуру інупіатів, однієї з корінних груп Аляски. Гра була відзначена премією BAFTA як найкращий дебют 2015 року.

«Телекритика»

(Продовження.
Поч. у № 14-18)

Так ми й зробили і йшли з вітром і спрямованою течією аж до самого Ускюдаря. Лише промінивши його, перетнули навкіс протоку і уйшли до сиючої вогнями бухти Золотий Ріг. Наш причал був всього за півмили від входу. Останній поворот, я вивісив за борт відбивачі*, і, виждавши доки «Міті» торкнеться стінки, вискочив на берег та накинув гашу* на найближчий пальто*.

Щойно почало сіріти, але Галата вже не спала. По світловій воді бухти жваво сно-вигали метки текнелер*, прогонисті фелюги, розцівчені вогнями пароплавчики, біля причалів, припнуті товстими, в руку, швартовами, важко стояли великі океанські пароплави з двома, а то й трьома трубами. Десятіснівці справляваний* пар, grimili кадини*, оберталися довго-ши портальні крани, снували вантажники, ріпіли, гри-міли величезними дерев'яними колесами по кам'яно-му причалу додопотопні гарби, під'їжджаючи та від'їжджаючи на своїх м'яких гумових шинах авто, хлюпотіла в тонкий дубовий борт дрібна бита хвиля.

Я сидів скраю на даху камори, споглядаючи той вавілон та чекаючи на повернення Миколи, що пішов до контори Папаріді, а ще знайти когось з «Солі Таврії». Видовище порту, до якого заходи навіть після нетривалого переходу, завжди зачаровувало мене. А тут — Константинополь! Є щось невимовно принадне, після безкрайньої водної пустки, тишу якої порушує лише посвист вітру, шелест хвиль та поскрипування твого власного судення, зайти в гамільний порт, сповнений і добра знаюими, і ніколи не звіданими паошами — терпкими ароматами просочених дъог-тем канатів, смоли, водоростей, апетитним запахом сма-женої прямо на вулиці риби, баравини, густим трунком якихось східних солодощів, духом вологої від роси трави, листя, і все те приправлене різноміссям звуків, людських голосів, неповторним виглядом самого міста. І все те таке пронизливо-свіже, яскраве, що западає в твоє серце легко і природно, і живе в нім не в'янучи, до кінця твоїх днів.

Тим часом, дядьку Йвану було неперевірки. Протягом ночі ні він, ні комісар жодного разу не піднімалися на палубу. Шо там відбувалося, ми могли лише здогадуватись. Голоси, часом приглушені, тихі, часом голосні, гнівні — аж до крику — лунали звідти весь цей час. Під ранок полум'я підпалубної дискусії дещо пригласіло, але я чув, що ніхто там не спав. Микола все не вертався, а між тим тонкі дошки бортів аж ніяк не могли заглушити енергійного дихання великого порту. Вицмудливши майже дві кварти, комісар поки що не помічав таких «дрібниць», як відсутність хитавиці, поштовхи відбиваючи та ріпіння швартових канатів, та чи довго те могло тривати? Вина, судячи з уривчастих реплік, не лишилось ані краплі, і ось це комісара, схоже, дуже дратувало. Він, шоправда, ще не поривався на палубу, бо всім своїм еством поринув у чортгорії полеміки, нав'язаної, певне, не менш за нього захмелілим дядьком.

Довести старому шкіперові об'єктивну необхідність диктатури пролетаріату, необхідність її сталевих лещат, як передумови втілення найвищої ідеї, було страшенно важко. Той був впертий, як і все хохляцьке кодло, і затято стояв на своєму. З одного боку, та дурна впертість злила комісара, з іншого ж нагадала

тому запеклі суперечки зі своїм власним батьком. Не відаючи того, старий шкіпер роз'ятив рану, яку він гойрокали, рану, яка останнім часом, попри все лікування, включно з такими дієвими процедурами, як курси політ-просвіти та тижневі запої, кривавилася раз від разу все більше. Рів в тім, що гвалтовно зіткнення з реаліями побудови нового суспільства, про які, перебуваючи в дючій армії, він, як виявляється, мало що знат, сплутавається його до того такий стрункий і зрозумілій, світ. М'яко кажучи, він був спантелічний. Проголосивши непримиренну боротьбу з пережиткам буржуазного способу життя і диктатуру пролетаріату, як гостру зброя викорінення тої антинародної мерзоти, влада робітників і селян стала безжалісно вико-

тійних вискочок, які заради своєї нікчемної кар'єри морили голодом весь край, він би навіть тепер почувався чудово...

Захопившись спогляданням життя нового для мене порту, я незувся, як поряд, на березі, загальмувала велика автівка. З її кузова позіскачували люди, з вигляду вантажники, і гуртом посунули до «Міті». Микола під'їхав слідом на сяючому червоним лаком і сріблом великих дзвінчих фар приземкуватому авто з відкнутим верхом. З ним, окрім темновидого горбоносого водія в сірому кашкеті-семиклинці, було ще двоє: один високий, широколицій, з кущиком вусів під носом, був вдягнений в гарний сірий френч і такі самі сірі галіфе, заправлені в м'які чоботи, інший — середнього зросту, худорлявий, з блідим обличчям, облямова-

же, растуды его в коромисло... Это как же, значища, понимать? — забурмотів він, з ходу заводячись на крик. — Без моего ведома? Кто позволил? По чому распоряжению? Да, я вас, рачье охвостье! Я вас... — він кинувся до найближчого вантажника і вчепився в нього, мов та скажена моська, яка в лютій ладна хоч би й слона розірвати. Микола кинувся було на виручку, та його випередив отой, в сірому френч. Скочивши на палубу, він рішуче підішов до розшалілого комісара.

— Товариш сопровождающий? Предъяви-ка мандат!

Сказано те було неголосно і навіть засумнівався спершу, чи почув його комісар взагалі. Та, як виявилось, холодний владний тон спріцьовує часом дієвіше за крик. Комісар відпустив вилоги піджака ошалілого від той

губкома конфісковать средство наживи и закабаления трудящихся масс. Поэтому, по личному распоряжению товарища Мишкина, значища, было решено конфисковать и енту фелюгу.

— Как средство закабаления, значит, — раздумливо мовив сірий френч і, обернувшись до свого худорлявого товариша на березі, кинув різко з нотками стримуваного гніву: — Сам теперь видишь, товариш Рыкин, на каком уровне извращается политика партии. Мишкин, видишь-ли, распорядился! У бюро губкома мнение было!

А мнение ЦК ВКП(б) для этих мишкиных-петушковых, выходит, не более, чем пустой звук! Самоуправством занимаетесь, гражданин Петушки! — повернувшись він знову до комісара. — По какому праву этот ваш Мишкин позволяет себе извращать линию партии в отношении новой экономической политики? Молчишь?

Комісар мовчав, безтязмо кліпаючи своїми білявими віям.

— А ты, товарищ Рыкин, — вів своєї сірий френч, — сегодня же телеграфируй об этом возмутительном инциденте товариши Сталину. Пусть знает, какие безобразия здесь творятся.

— Видимо, придёться, товарищ Пашевич... — похитав головою худорлявий. Він вдягнув пенсне і занотував щось олівцем до записника. — Думаю, надо будет вызвать этого самого Мишкина да всыпать ему по первое число, дабы другим не повадно было.

— Да, уж распорядись, будь любезен! — кивнув сірий френч. — А ты, гражданин Петушки, сойдися. Поешь со мной да посидиши в ЧК до выяснения. Так вот.

— Він крутнувся на підборах і, не обертаючись, зійшов по сходні до берегу.

На нещасного комісара було жаль дивитися. Він якось весь зватнів, і я завважив, що рука, якою він притримувався за паранку, помітно тримтіла, але голос його, коли він заговорив, особливо слова, змусили мене трохи по-іншому поглянути на нього.

— Что ж, вот и поспел ты, товарищ Петушки, для чеки, — мовив він роздумливо, дивлячись чомусь саме на мене. — И нагана-то нет, чтоб пуль себе в лоб пустить. Одно утешение, Гришаня, что рота моя не узнает, как ихний командир до такого позора докатился — почти вся под Ишунем погибла. Оно, хоть и грех, да только по нынешней-то жизни не раз уж я им завидовал — полегли со словой! А ты тут вертишся, как взмыленный савраска, ни чести тебе, ни уважения... И поделом! Видел же — предали революцию. Тля бумажная понавыла зиласа со всес щелей... Над крестьянином насиличают, рабочий класс дурят, опять господа-баре сверху, хоть и зовутся товарищами. А я, дурень, все служу да служу... Как же, — их дело приказывать, а твоё, дурье, исполнять, не рассужда!

— Оружие? — комісар лапнувся, було, до кишені, але одразу ж опустив руку і по-нурився. — Нетути оружия, — промовив тихо. — Уронил я его в море, товарищ.

— Э-э-э... — насупився сірий френч. — Меня-то? — скинувся той. — Меня, Никиту Сильтанчу Петушки? Да, я, чтоб ты знал, сам кого хошь обидеть могу. Я енто про море сказал. Понятно тебе?

— Понятно, — сухо відповів сірий френч, бридливо заслоняючись від комісарового відхіду. — А тепер сдайка мне свое оружие, пока не прогрезвеши! — наказав він, простягаючи руку.

— Оружие? — комісар лапнувся, було, до кишені, але одразу ж опустив руку і по-нурився. — Нетути оружия, — промовив тихо. — Уронил я его в море, товарищ.

— Э-э-э... — насупився сірий френч. — Так ты ешё и оружие, довереное тебе народом, не берег? Да с тобой, гражданин, как я вижу, надо будет познакомиться поближе.

Він неквапно склав комісарського папірця, поклав його до своєї нагрудної кишені і, застебнувши гудзика, повернувся до дядька Йвана.

— Спасибо за доставку груза, хозяин!

— Був, та весь вийшов хазайн, — буркнув дядько.

— Что значит «вышел»? Почему «был»? — скинув той

густими бровами.

— Так, енто... — хитнувся комісар. — В духе директив партії було мнение бюро

губкома конфісковать средство наживи и закабаления трудящихся масс. Поэтому, по личному распоряжению товарища Мишкина, значища, было решено конфисковать и енту фелюгу.

— Как средство закабаления, значит, — раздумливо мовив сірий френч і, обернувшись до свого худорлявого товариша на березі, кинув різко з нотками стримуваного гніву: — Сам теперь видишь, товариш Рыкин, на каком уровне извращается политика партии. Мишкин, видишь-ли, распорядился!

— Всім нам за діла наші відповісти доведеться, — згадився дядько похмуро.

— Саме тому й прошу: відпустіть хлопця. Хто не поміяється? Це все від молодості та дурості. А зараз — бачите — ще випивши він, несе, сам не відає що...

— Не ведает... Молодой... — скрутнув головою сірий френч. — Молодость, отец — сам знаешь — болезнь преходящая, а вот глупость, чаще всего, неизлечима. Впрочем, будь по-твоему, — він поглянув на комісара. — Поди-ка сюда, любезный, да слушай внимательно — повторять не стану.

Комісар похитуючись спустився по сходні і наблизився до авто.

— Так вот, — стиснув губи сірий френч. — Лично я считаю, что таких как ты следовало бы вычистить из наших партійних рядов и наказать примерно. Да вот просит за тебя старик, которого ты по миру хотел пустить... Что скажешь?

— Что тут сказать, — похнювши голову комісар, — я и так уж наговорил тут — впору к стенке ставить... Приказ у меня был, понимаешь ты? Приказ. Как человек военный, сам должен разуметь, что енто такое. Да рази бы я сам... Эх-ма! Да что тут говорить, я уж лучше помолчу...

— Да уж! — блиснув очима френч. — Лучше помочь да послушай. В этот раз я тебя, так и быть, отпускаю, и то лишь затем, чтобы там, на місті, ты передал, что партія не потерпіт своєволя, тем более, волонтеристских искривлений її лінії в такому архіважному деле, как новая экономическая политика. Это тебе понятно?

— Что тут непонятного, товарищ Пашевич, — глухо промовив комісар. — Всё передам. Вот только...

— Что там ёшё за «только»? — примуржувши очі сірий френч. — Понятно тебе? — промовив комісар. — Кому не здається, что по обличчю сірого френча майнуло щось схоже на усмішку, але він зігнав її і вступився пронизливим поглядом своїх сірих очей в комісара. — Должность тебе мою подавай... Ну-ну!

ПОЯСНЕННЯ

*Гакабортний вагон — вагон, який позначає судно ззаду (коромисло)

*Румел фенері — маяк при вході до Босфору, розташований на європейському березі

*Анадолу фенері — маяк Анадолу, позначає вхід до Босфору, розташований на протилежному його березі, анатолійському

*Відбивачі — плетені з уживаних канатів товсті ціліндри для узбезпечення борту судна від пошкодження об причальну стінку

*Гаша — широка петля, виплетена на кінці канатів

*Паля (пал) — причальна тумба, на яку закладаються гаші швартовних канатів

*Текнелер (тур.) — човни

*Стравлювати — випускати

*Кадини — якірні ланцюги

*Федора — капелюх з м'якими крисами

СЕНТИМЕНТАЛЬНА ОДІСЕЯ

ним світлою борідкою, був у чорному костюмі з краваткою і такій же чорній м'якій федорі*. Без зайвих розмов за вказівкою Миколи тріумфальний люк було відкрит

ТАЛАНОВИТИ ТВОЇ ДІТИ, УКРАЇНО!

(Закінчення. Поч. на 10-й стор.)

Друге місце — у Мирослави Терещенко з Київщини (диплом, статуетка, сувеніри, 1200 грн.). Третє місце — в Анастасії Лимар з Харкова (грошова винагорода 1100 грн. та подарунки). Переможців у номінації «Проза» вітали улюблениці глядачів — відома телеведуча, актриса театру на Подолі Даша Малахова та народний артист України Анатолій Гнатюк разом з членами журі Олександром Гаврошем, Оленою Сайчук та Ольгою Лещенко..

Д. А. Кононенко у статті «Мово моя, доле моя» ще у 1993 році писав: «Без мови немає народу. Народ, який не має своєї мови, свого слова — німий!»

І тим прикріше, що у Криму, де проживає близько мільйона українців, так жорстоко і так цинічно зневажають їхні права. Божі хіба це не зневага, коли на території автономії немає жодної української школи, жодного дошкільного закладу, не кажучи вже про українську місцеву програму телебачення, українське книговидання. З величими труднощами, нарешті, почала виходити перша україномовна газета «Кримська світлиця». Та заслуги в цьому місцевої владі аїн на копійку. І чи не ганьба, коли в наш цивілізований час в Криму робиться все, аби перешкодити відкриттю одного-єдиного літературного музею Лесі Українки».

Ці слова, написані 20 лютого 1993

року, актуальні і сьогодні — варто лише замінити рік на 2016... Знову в Криму немає жодної української школи, радіо, телебачення, українського театру, під питанням існування музею Лесі Українки в Ялті, як і самої «Кримської світлиці». Тож підхоплійте, юні публіцисти, той прапор, який стільки літ, до останнього свого подиху, тримав у своїх руках поет і журналіст Данило Кононенко, котрий 10 років поспіль був головою журі літературного конкурсу «Ми — діти твої Україно!». У квітні минуло вже 24 роки, як Данило Андрійович написав своє полу'янне публіцистичне «Слово до кримських українців»:

*Українці мої!
Кримські браття у першім колінці,
Чом принишили собі,
Ніби вас і нема в цім kraю?
Ми ж таки ще живі,
Ми ж бо з вами таки українці,
І не втратили гідність,
І совість, і мову свою!*

В номінації «Публіцистика» перше місце здобула Діана Ахметова із Запоріжжя (диплом, сувеніри з Криму від студії «Світанок», книги, грошова винагорода 1500 грн.). Друге місце в Анні Цезар (Київська обл.) та Юстині Якимяк з Києва (подарунки та премія по 1200 грн.) Третє місце у Ольги Ковальчук (м. Керч) та Маркіяна Лехмана з Львівщини (сувеніри та премія по 800 грн.).

І ще одна — найголовніша наго-

рода чекала на переможця, її насамкінець оголосив та вручив голова журі Василь Марсюк. Гран-прі Всеукраїнського літературного конкурсу «Ми — діти твої, Україно!» імені Данила Кононенка отримала 13-річна Ілона Котовщик із села Сухоліси Білоцерківського району Київської області (грошова премія — 2300 грн.). Ілона надіслала на конкурс як поетичні, так і прозові свої твори, ознайомившись з якими, члени журі одноголосно вирішили віддати найвищий приз цій маленькій талановитій дівчинці, у якої, сподіваємося, велике літературне майбутнє!

Ця весняна пора щедра на свята — Великдень, День матері, День вишиванки. І ще один День, який ми разом вписали в історію, День відображення літературного конкурсу «Ми — діти твої, Україно!» ім. Д. Кононенка.

...На сцені, де проходило нагородження, стояла велика корзина, наповнена яблуками — знаменитого

сорту Симиренка, про чию долю стільки писала «Кримська світлиця», а студія «Світанок» створила вистави.

*«Ой котилось яблуко
до порога рідного,
до порога рідного,
та й до дня погідного.
До порога рідного
яблука вертватимуть,
доки біля хати їх
яблуні чекатимут...»*

Саме так у Києві, в Театрі на Подолі, завершувався перший всеукраїнський літературний конкурс «Ми — діти твої, Україно!». Головний редактор «Кримської світлиці» Віктор Качула з донькою Юлією заспівали авторську пісню «Яблуневий рік». Учасники літературного дійства брали по яблучку, а пісня звучала, як заклик — щоб мов яблучка до Матері-яблуні, повернувшись сюди наступного року з новими творами і талановитими переможцями чергового літературного конкурсу «Ми — діти твої, Україно!» імені кримського поета Данила Кононенка.

Олеся ТАВРІЙСЬКИЙ
Київ - Сімферополь

* * *

Дехто з конкурсантів уже встиг
допілнитися своїми враженнями
про це свято юного слова у Києві, за
браком місця публікуємо сьогодні
лише декілька з них, решта — в
наступних номерах «КС», а всі їх
обов'язково подамо в майбутній збірці
творів учасників конкурсу, тож долу-
чайтесь!

* * *

Коли довіряєш свої думки щоденнику, не думаєш про участь у конкурсах, призові місця. Але іноді доля сама веде тебе... Цього року я взяла участь у Всеукраїнському літературному конкурсу «Ми — діти твої, Україно!» та несподівано посіла I місце в номінації «Публіцистика». Моїм почуттям не було меж: радість, захоплення, щастя, подив, вдячність батькам та наставнику — все це переплелося. А коли отрима-

ла запрошення на церемонію нагородження, сумнівів не було: обов'язково пойду!

Цей затишний і гостинний зал Театру на Подолі, урочистий, але по-родинному теплий прийом я запам'ятаю надовго! Чудова, домашня, творча атмосфера, надзвичайно емоційні виступи учасників, зворушливі пісні... Все це яскравим промінчиком увішло в мое серце і буде тішити ще довгі роки. У мене було таке враження, ніби ми всі — давні друзі, просто зібралися поговорити про «наболіле», і немає значення, що з деякими ми бачилися уперше.

Чесно кажучи, перемога у конкурсі дала мені поштовх писати далі, переконала, що не можна зупинятися, якщо Муза сидить на плечі та вимагає Слова.

Дякую організаторам конкурсу та церемонії нагородження за такі теплі та ширі міті, за неймовірний та світливий мій Великдень у Києві. Хочеться вірити, що через рік (а може і раніше) ми неодмінно зустрінемося знову!

З повагою, Діана Ахметова,
переможниця конкурсу у номінації
«Публіцистика».

* * *

Дякую редакції газети «Кримська світлиця» за чудові, неймовірні міті у житті моєї учениці Ахметової Діани. Повернулася із Києва така натхненна та сповнена віри у власні сили. Широ дякую за те, що оргнізатори конкурсу не оминули відзнаками і керівників творчих робіт учнів.

З повагою, Л. М. Корчева,
учитель ЗОШ № 75 м. Запоріжжя

* * *

Шановні організатори цього неймовірного дійства! Ми з сином захоплені побаченим і почутим. Як прекрасно, що в нашій Україні зростають такі талановиті діти. Адже це прекрасна справа, підтримувати такі починання молодого покоління нашої держави, можливо, через роки хтось із них долучиться так само, як і Ви, до цієї справи і прагнутиме відзнати ті зернятка, які потім заколосяться в літературному просторі нашої України. Ростислав згадує міті церемонії і говорить, що то ніби казка. Ваша справа заслуговує на більше, ніж просто слова вдячності, адже ви вірите в них, а вони — то майбутнє України.

Сам захід наскільки захопив серце Ростислава, що вже по дорозі додому він почав щось записувати:

Чи міг подумати я про те,
що у Театрі на Подолі
читатимуть вірші свої
серед літературних геніїв
відомих?!

Все як у сні, невже
так може бути?

Та ось здійснилося бажання,
отримати із ваших рук диплом
і чути щирі привітання!

Все було чудово. Дякуємо Вам за
неймовірне свято душі!

Мама Ростислава Юріка
з м. Кам'янки Черкаській —
району, звідки родом Данило
Андрійович Кононенко

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ! Оскільки жодних офіційних наказів або розпоряджень, що стосуються зміни формату випуску «Кримської світлиці», з моменту окупації Криму ми не отримували (а згідно з українським законодавством, такі рішення узгоджені приймаються лише співзасновниками засобів масової інформації або судом), продовжуємо готовувати до друку щотижневі номери газети і направляти їх до київської друкарні. Як і раніше, починаючи з 2002 року, на редакційному сайті [щоп'ятниці](#) виставляється електронна версія тижневика, зокрема у pdf-форматі. Розміщену нижче інформацію про умови передплати «Кримської світлиці» та інших культурологічних видань продовжуємо публікувати як нагадування «борцям» за інформаційний простір України про їхні держслужбові зобов'язання перед читачами і державою. Редакція «КС»

О ФОРМИТИ ПЕРЕДПЛАТУ на всеукраїнську загальнополітичну і літературно-художню газету «Кримська світлиця» та інші культу-рологічні видання ДП «Національне газетно-журналне видавництво» (газету «Культура і життя», журнали «Українська культура», «Музика», «Пам'ятки України: історія та культура») можна в будь-якому поштовому відділенні зв'язку України. У країнах далекого зарубіжжя оформити передплату на ці видання можна через сайт www.presa.ua на сторінці «Передплата On-Line». Передплатити та придбати окремі примірники видань в електронній версії можна за адресою — <http://presspoint.ua/>. Така послуга доступна в будь-якій країні світу. **Довідки за тел.: (044) 498-23-64; e-mail: nnu.kultura@gmail.com**

41820157940020

19